Ludas Matyi

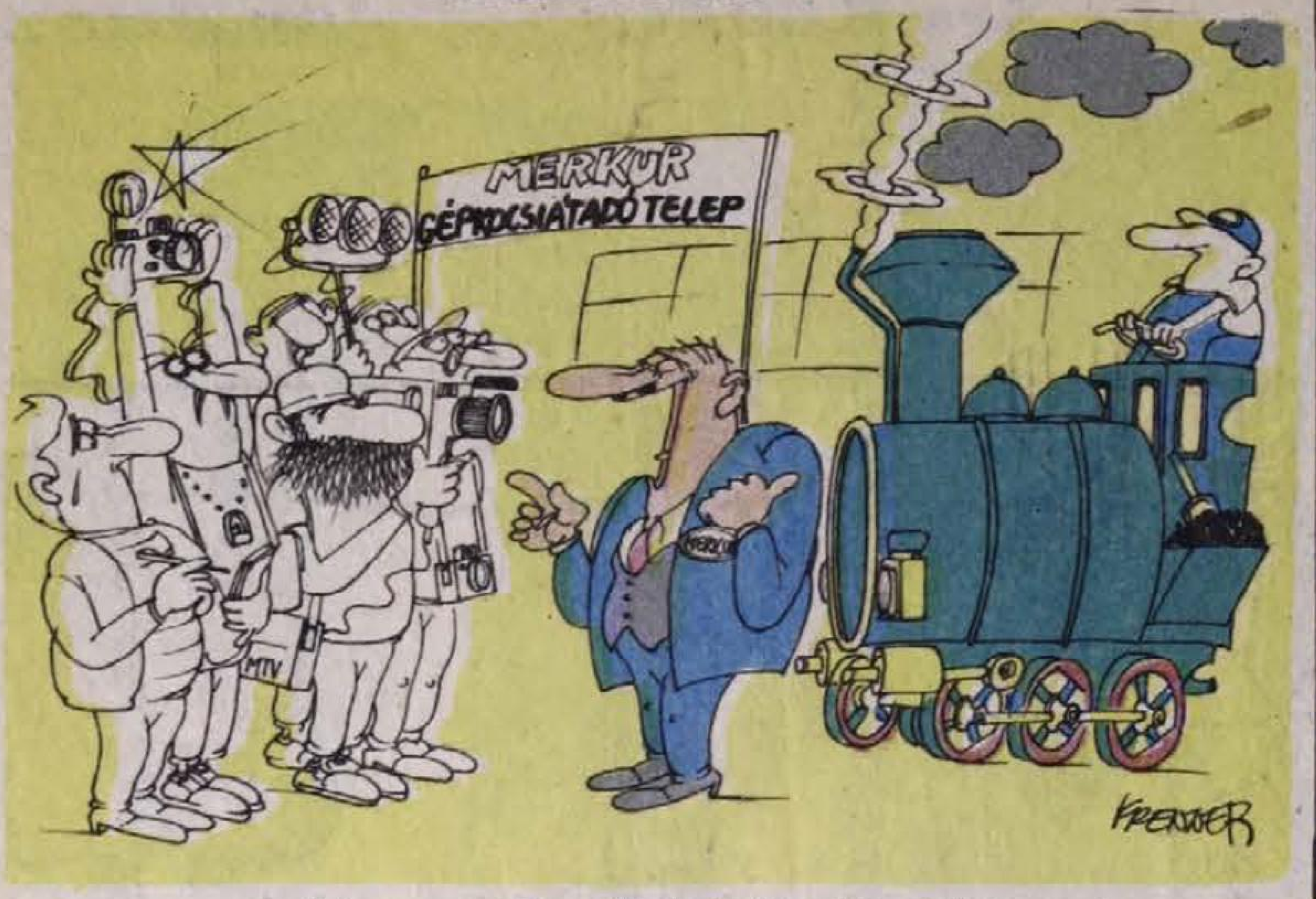
44. ÉVFOLYAM, 17. SZÁM   Ára: 3,80 Ft   1988. ÁPRILIS 27.

KOMOLY VEVŐ

Félretenné nekem azt a szalámit, amíg találok rá egy szponzort?

VÁLASZTÉKBŐVÍTÉS

– A drága nyugati autók helyett ezt hoztuk be . . .!

Csak semmi pánik!

A levegő is lehetne nyíltabb – ezt a tanulságot vontam le az Országos Közegészségügyi Intézet munkatársának a HVG-ben megjelent nyilatkozatából. Elmondta: Budapest egyes részein fényújságokon akarták kivetíteni, hogy ott éppen mennyire szennyezett a levegő. Minthogy ezt folyamatosan mérik, csupán a fényújságok elkészítése igényelt volna pénzt. A Fővárosi Tanácsnál azonban nem járultak hozzá ehhez. Nem elsősorban a költségek miatt, hanem mert „nincs szükség pánikkeltésre".

Ettől ideges lettem, mert hasonló válaszokat máskor is hallok. Gondolom, ahol a „nagyon szennyezett" minősítés jelenne meg a fényújságon, ott nem tennénk hosszabb sétákat, pláne gyerekkel. Node, ha nem tudunk róla? Nincs pánik, legfeljebb kisebb ólom- vagy szénmonoxid mérgezésveszély. És még nagyobb pánikot kelthetne egy szmogriadó! Amikor néhány évvel ezelőtt Athénban rendeltek el ilyet, az illetékes kérdésünkre azt mondotta, hogy már dolgoznak a terven, de az egyelőre úgysem aktuális. Most az idézett nyilatkozatból megtudtam, hogy az elmúlt években „egy-két esetben már kialakult olyan terhelés és meteorológiai helyzet, amikor szükség lett volna a riadó alacsonyabb fokozatának elrendelésére". Nemcsak nyugalmunk érdekében nem tették: a védekezéshez sem voltak meg a feltételek – közli a szakember.

Valóban, ha úgy jelenne meg azokon a fényújságokon – amelyekhez szintén nincsenek meg a feltételek –, hogy „I. fokú szmogriadó! Pályázatot hirdetünk, mit is kellene tenni", biztosan megijednének az emberek. És az ilyen fényújságokon, a gazdaságos kihasználás végett, nyilván hirdetéseket, meg információkat is közölnének. Mondjuk a vendéglátásról tett legutóbbi nyilatkozatot, amely szerint a szakmában nincs válság. Lennének felületes járókelők, akik rápillantva a fényújságra csak azt látnák meg, hogy „nincs válság". Ezt vagy elégedetten nyugtáznák, vagy valamilyen elektromos zavarra gyanakodnának – de ha csak annyit olvasnának le, hogy „válság", teljesen megkavarodnának egy félreértett információ miatt.

Mert ugye, amikor 85-ben – amint ezt később két közvélemény-kutató megszámolta – a megnyugtató kifejezések (pl: van elég, nincs elmaradás) kétszer annyiszor szerepeltek az újságcikkekben és nyilatkozatokban, mint azok, hogy nincs elegendő, elmaradás van, egészen elandalodtunk, mignem 87-ben kezdtek felébreszteni és ma már teljesen ébren vagyunk.

Úgyhogy még örülnénk is, ha az egészet megúsznánk egy-két első fokú szmogriadóval.

Földi Iván

Hálaadó

Fizetőbeteg vagyok az ingyenes egészségügyi ellátásban. Márcsak ezért is lelkesen pártolom az országos egészségmegőrző programot, amely mostanában van nálunk kibontakozóban. Ha ez beüt, s fizikai, pszichikai romlásomat sikeresen megelőzöm, hátráltatom hanyatlásomat, nos, akkor remélhetőleg egészséges leszek, s ez esetben már másodlagos, vajon kell-e, vagy csak illik fizetnem az ingyenes egészségügyi ellátásban.

Más kérdés, hogy mit szól a fentebb földicsért programhoz az adóhatóság. Mert ahol több az egészség, kevesebb a betegség. Ritkábban gyógyít az orvos. És ritkábban hálás a beteg. És kisebb az országos méreteket öltő paraszolvencia, ami ugye országos méretekben adóköteles, ezáltal kevesebb pénz folyik be oda, ahová be kéne folynia, és hiába egészséges az állampolgár, ha beteg az államkassza. Nem árt tehát a dolgokat e szempontból is átgondolni, esetleg visszatérni az egyszer már bevált betegségmegőrzési programhoz.

Egyelőre zavarban vagyok. Most, hogy kiderült: nem ajándék a hálapénz, hanem egy szolgáltatás ellenszolgáltatása, s mint ilyen: jövedelem, s mint ilyen: szalon- és adóképes. Eddig ez valahogy így festett: ha hálás voltam, s ha úgy gondoltam, adtam. Mostantól viszont, érzésem szerint, fizetnem kell, mert neki, az orvosnak is fizetnie kell. Ugyanis, ha a szolgáltatását nem szolgáltatom ellen, ezt nem biztos, hogy elhiszi neki a hatóság, s akkor adót kényszerül fizetni, melynek fedezete csupán a fizetése, mely a kiterjedésénél fogva, meglehet maga a tulajdonképpeni láthatatlan jövedelem. Cserbenhagynám hát a gyógyítómat, hálátlan lennék, ha nem volnék hálás.

Hálátlan pedig nem szeretnék lenni.
És még annyi minden nem szeretnék lenni.
Beteg sem.
Orvos sem.
Orvosfizetés sem.

Beteg nem, mert kínos dolog ez a hála. Orvos sem, mert kínos dolog ez a hála. Orvosfizetésként meg állandóan kisebbségi érzésem lenne.

Kisebbfajta persze most is van. Mert nem mindent értek. A hálapénz ugyebár jövedelem. Többnyire egyszer már adózott jövedelemből származik. Ha most egy orvos, teszem azt, megbetegszik, orvoshoz fordul, s a korábban kapott hálapénzből hálás, akkor az már háromszor adózott, ha onnan pincértárcába, fodrászsebbe vándorol, esetleg negyedszer is, sőt ötödször.

Igaz, innen már csak egy ugrás, és mégiscsak eljutunk ötről a hatra . . .

Münz András

– Szerencséje, hogy nem az enyém a vállalat, mert akkor már régen ki lenne rúgva!

BRENNER GYÖRGY:

Ma és most...

– Jó lesz a tavalyi beszédem, Lilike, csak hagyjon ki belőle néhány Marx-idézetet.

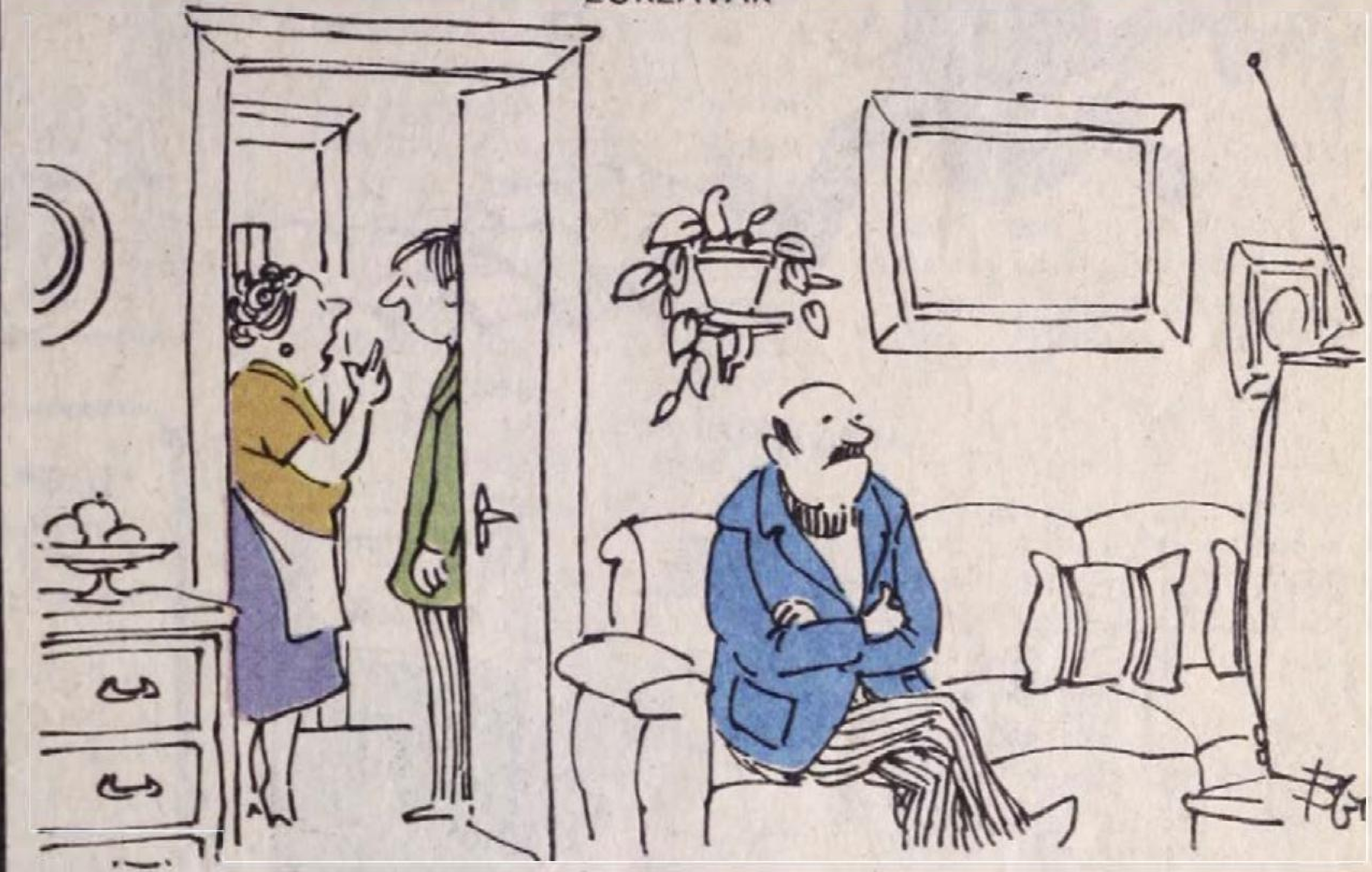

– Vajon a szocializmus korábbi üldözöttei is alakithatnak szövetséget...?

– Már szinte örömmel gondolok a napidijra, az az egyetlen, ami nem változik...

ZŰRZAVAR

– Apád már csak azt szeretné, ha a világ proletárjai az adóhivatalok ellen egyesülnének.

POP-PERESZTROJKA

Bárki bármit állít, azért történnek jó dolgok is mostanában. Hogy mást ne mondjunk, újult lendülettel folyik a múlt fehér foltjainak feltérképezése a magyar popzenében.

E valóságfeltáró memoárok sorát néhány évvel ezelőtt maga Robi nyitotta meg, amikor ország-világ előtt megmutatta egykori főnökének és kenyéradó gazdájának, Mikinek az igazi arcát. A kedves, mindig mókás Mikiről ebből a visszaemlékezésből sulyos dolgokat tudhattunk meg: Robi szerint Miki egyetlen hobbija a pénzszerzés, s több koncertet amiatt kellett elhalasztani, mert Mikinek otthon kellett maradnia, pénzt számolni. Ráadásul, Miki legtöbb dalát Robi írta, csak nagyon hasonlított a kézírásuk, ezért sokáig Robi is azt hitte, hogy amit ő írt, azt Miki írta és mire erre rájött, már az egész zenekart leírták. Erről a csúnya pénzhajszáról még olyan ügyek is napvilágra kerültek, miszerint az egyik vidéki koncerten a szállodában szándékosan elhívta Robi elől a liftet, így Robi kénytelen volt gyalog felcaplatni az első emeletre.

Mostanában, ugyancsak a pop-peresztrojka jegyében, Robi egykori zenésztársai nyilatkoznak volt főnökükről, kenyéradó gazdájukról. Ezekből az interjúkból feketén-fehéren kiviláglik, hogy Robi egyáltalán nem olyan, amilyennek látszik! Sőt, még olyan sem, amilyennek nem látszik! Robi, legalábbis Attila és Tibi szerint, ugyanis se nem ilyen, se nem olyan, hanem leginkább semmilyen. Ha mégis muszáj jellemezni őt, akkor bízvást el lehetne róla mondani, hogy direkt azért nőtt csaknem középmagasságúra, hogy a videoklipeken rajta kívül senki más se látszszon. Hála a pop-peresztrojkának, most már az is nyílt titok, hogy Robi zsírból — amikor ez nem volt közelben, akkor fagygyúból — óriási, többszörös életnagyságú Robi-szobrot készíttetett magának, s csak a kedvező alkalomra várt, hogy azt a főváros valamely exponált helyén felállítsa.

Ha hinni lehet a pletykáknak, egy újonnan alakult kiadó, a Bestseller Kulturális Kisszövetkezet már nyomdába adta a többi zenésztárs visszaemlékezését, akik Attiláról és Tibiről mondják el véleményüket. Úgy hírlik, ebben a memoárban lesz néhány vaskos meglepetés, bálványdöntegetés, miegymás. Állítólag, bár ez még egyáltalán nem biztos, azt is megírják, hogyan és milyen körülmények között nézett egyszer a két zenész hintalónak egy vadnyulat, miért kértek hamis indokkal telefonon autogrammot Samantha **Foxtól**, és miért korgatták szándékosan a gyomrukat egy, a többiek számára nagyon fontos üzleti megbeszélésen.

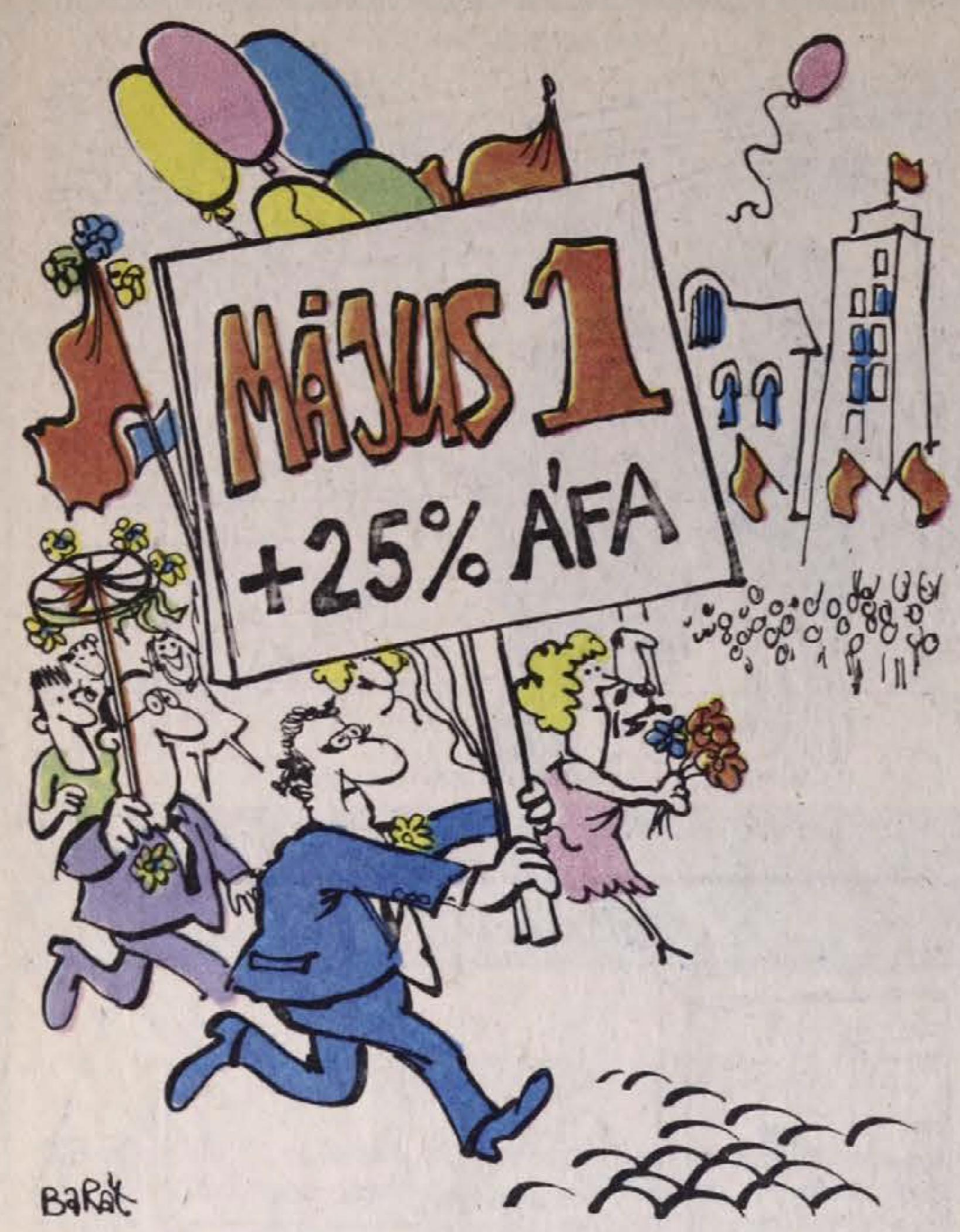
Bestsellerék egyébként egyáltalán nem ülnek a babérjaikon. Ha Robival és társaival végeztek, újabb műveket állítanak csatasorba. Nyomdában van már az a visszaemlékezés, amelyből kiderül, kinek az anyját szidta a Vakdonald együttes basszusgitárosa a televízió Esti Meséjének adásideje alatt, s még azt is megtudjuk, miként nyúlt egy szakavatott menedzser Nagy Melly hóna alá, minek következtében a tehetséges énekesnőnek kilenc hónappal később nagylemeze született.

Terjed hát a pop-peresztrojka; ha semmi nem jön közbe, hamarosan mindenki tudni fogja mindenkiről, hogy az illetők milyenek voltak sok-sok évvel ezelőtt.

Föld S. Péter

A hadkötelesek is utazhatnak külföldre

HÚSZ ÉVE TANKKAL, MOST TELI TANKKAL

SZILÁNKOK

KELLEMETLEN

— Autója van?

— Még 1976-ban leparkoltam vele, de nem tudom, hogy hol.

UTAZÁSI LÁZ

— *Bécsbe mentem háromnapos turistaútra. A három napot végigaludtam a szállodai szobámban, így aztán frissen, kipihenten érkeztem haza.*

CSEKÉLY ÖNBIZALOM

— Foggal-körömmel, erős akarattal küzdeni fogok az utolsó helyért, de nem biztos, hogy sikerül elérnem.

ELŐNY

— *Ebben az üzletben szeretek szeszes italt vásárolni. Kilenc előtt öt perccel kapok pálinkát, mert siet a főnök órája.*

HÍREK

— Én csak norvég nyelven hallgatok híreket.

— Ön ért norvégul?

— Egy szót sem. De így nem is izgatom magam.

SZAKMAI GŐG

Ajakbiggyesztve állt a múzeumban egy Rubens-festmény előtt a képkeretező.

— *Ennél sokkal szebb keretet tudnék csinálni — mondta gőgösen.*

ÉRVELÉS

— Az én nagyapámnak nem volt postai irányítószáma, mégis becsülettel felnevelt hat gyereket.

BÜSZKESÉG

— *A lábaimban már 150 ezer kilométer van, és még nem kellett generálozni.*

PANASZ

— Nekem még a tehetségtelenségem sem ismerték el soha.

BÓK

— *A csókodnak olyan íze van, mint a friss szamócának.*

— *Köszönöm a bókot.*

— *Kár, hogy utálom a gyümölcsöt . . .*

NŐI DOLGOK

— Szemtelen fráter! Egy órája megyek maga mellett az utcán. Honnan veszi a bátorságot, hogy meg sem szólít?!

Galambos Szilveszter

APRÓPÉNZ

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A tanító felelősségre von:

— *Miért nem voltál tegnap az iskolában?*

— *Megszaporodott a családunk . . .*

— *Csak nem? Öcsike vagy húgocska?*

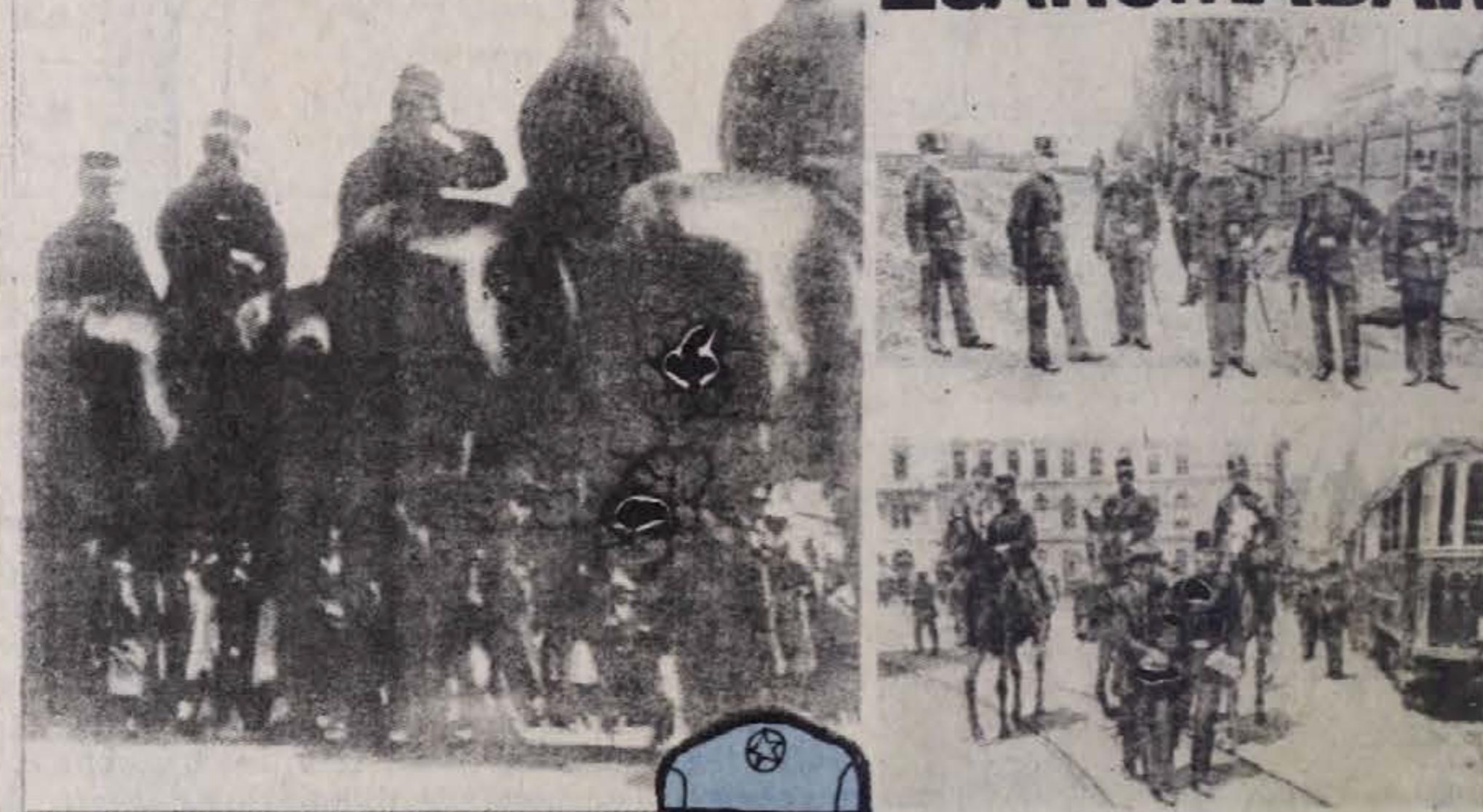
— *Ugyan már! A mama ment végre férjhez.*

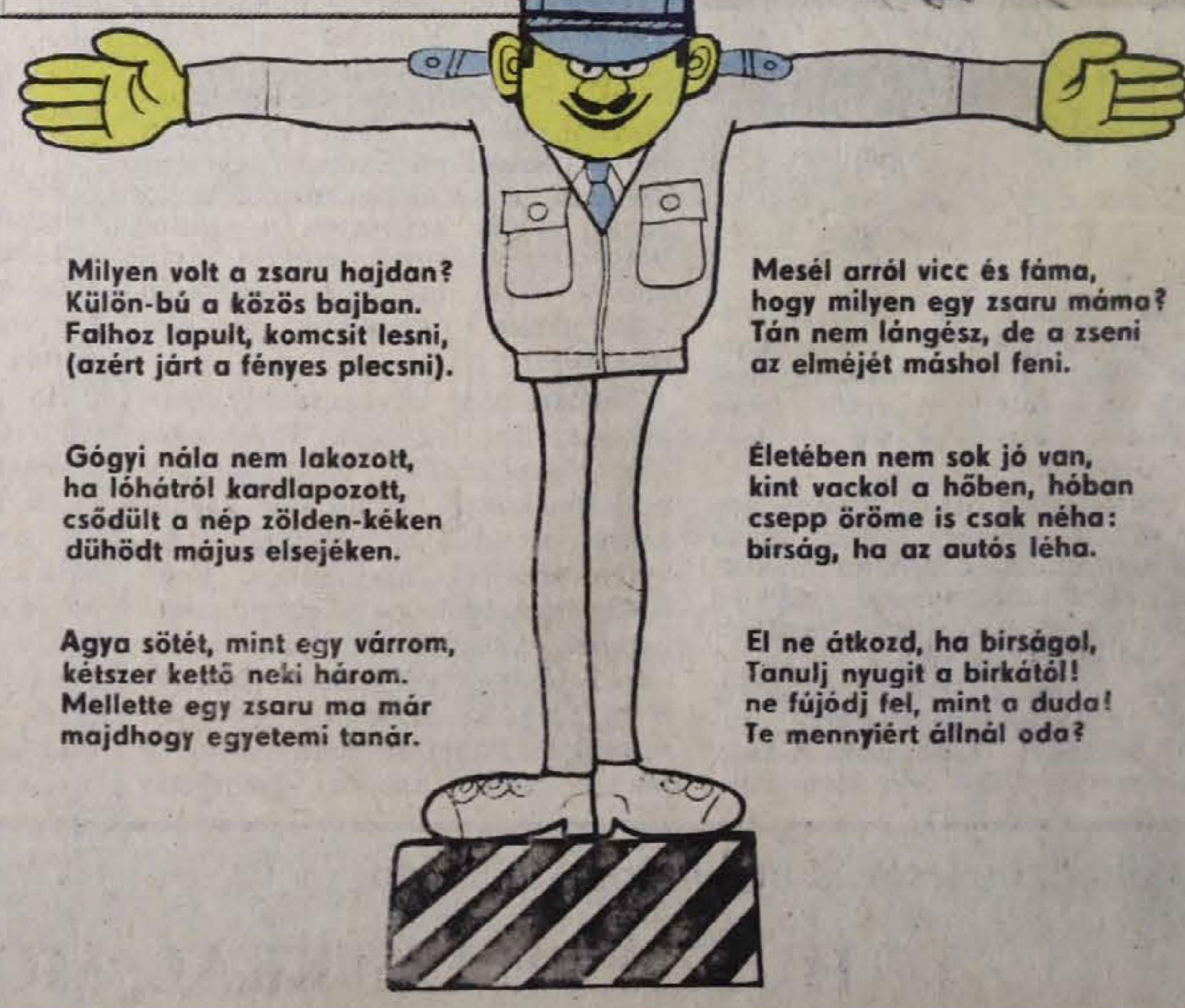

– Feltalálta a lyuk nélküli nadrágszíjat.

FÜLÖP GYÖRGY: **ÜZEN A MÚLT**

ZSARUMADÁR

Milyen volt a zsaru hajdan?
Külön-bú a közös bajban.
Falhoz lapult, komcsit lesni,
(azért járt a fényes plecsni).

Gógyi nála nem lakozott,
ha lóhátról kardlapozott,
csődült a nép zölden-kéken
dühödt május elsején.

Agya sötét, mint egy várrom,
kétszer kettő neki három.
Mellette egy zsaru ma már
majdhogy egyetemi tanár.

Mesél arról vicc és fáma,
hogy milyen egy zsaru máma?
Tán nem lángész, de a zseni
az elméjét máshol feni.

Életében nem sok jó van,
kint vackol a hőben, hóban
csepp öröme is csak néha:
bírság, ha az autós léha.

El ne átkozd, ha bírságol,
Tanulj nyugit a birkától!
ne fújódj fel, mint a duda!
Te mennyiért állnál oda?

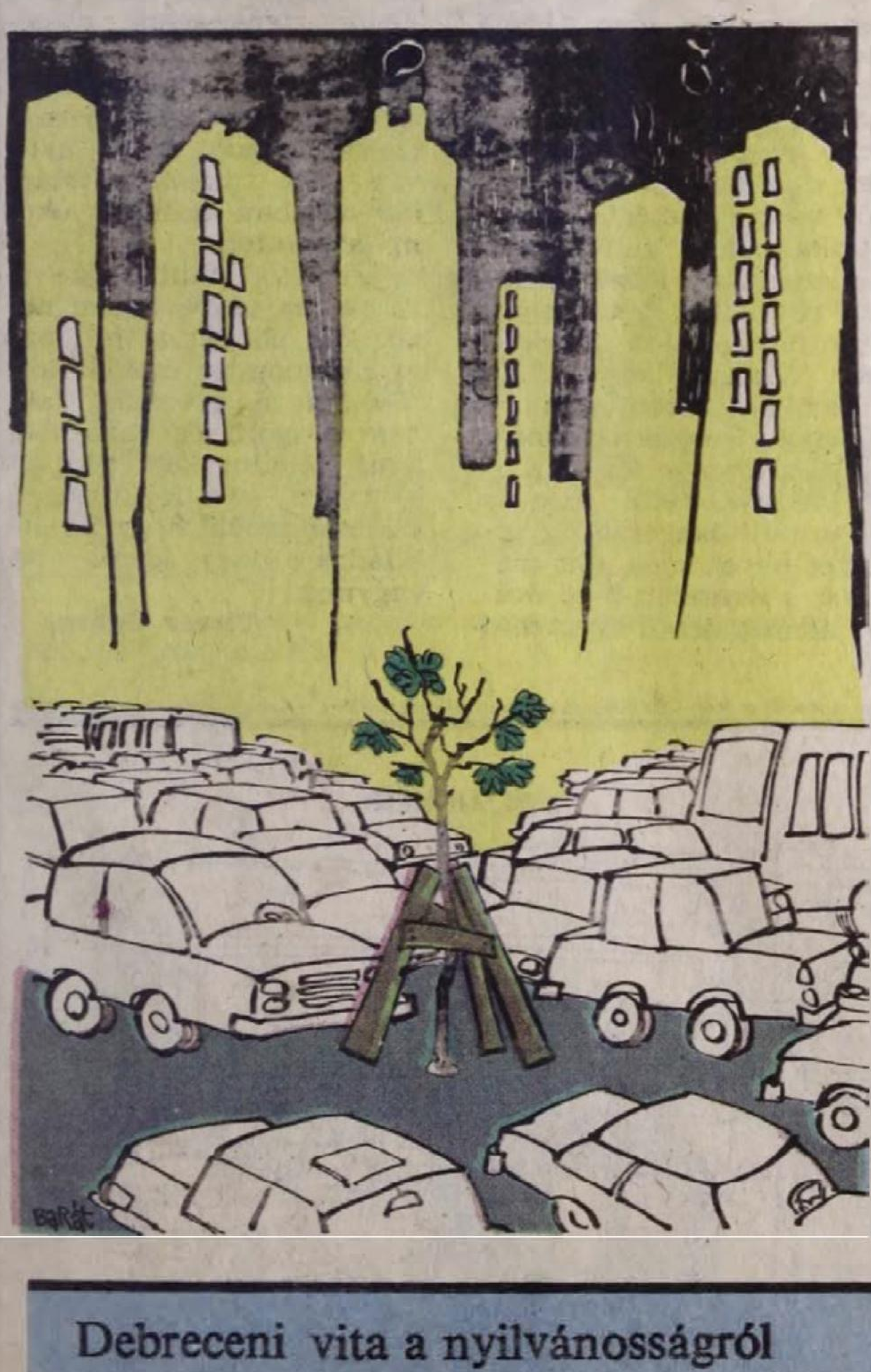
REFLEKTORFÉNYBEN

SZIRTES ADÁM

színművész, aki hosszú, mind feljebb és feljebb ívelő pályán jutott el Talpalatnyi földtől a Kossuth-díjig.

NEMZETI PARK

FELSŐ TIZEZER

– De ki törődik például a magyarországi magyar kisebbség jogaival?!

MARX A JÉGBÜFÉBEN

Bevallom, régi-régi gyengém, hogy fizetésnapokon elzarándokolok a pesti Jégbüfébe és elmajszolok egy oroszkrémtortát.

Óh, a fizetésnapok közönsége ott a büfében szinte már egytől egyig jó ismerősöm. Cinkos félmosollyal, alig észrevehető fejbiccentéssel nyugtázzuk: lám, megint eljöttünk, itt vagyunk. A szikár úr a dobostortával, a kis molett barna a somlói galuskával, a veszekedős házaspár a franciakrémesekkel.

Az apró villák finom csörgése, majd az ajkakhoz emelt szalvéták, s újra a félmosoly: viszlát, másodikán ...

De legutóbb valami teljesen váratlan dolog történt velem.

A pultnak támaszkodva incselkedtem a krémtortámmal, amikor felfigyeltem egy idegen férfira. A pult túloldalán állt, kóláját kortyolgatta, s egészen bizonyos voltam abban, hogy ő még sohasem járt itt másodikán.

És mégis, olyan ismerős az arca ... Láttam már valahol! Ezek a torzonborz ősz tincsek, a mélytüzű szemek, a tekintélyt parancsoló szakáll ... Istenem, semmi kétség, ez ő maga, személyesen!

— Nos, így élünk — kezdeményeztem a beszélgetést egy kiadósabb falat eltüntetése közben. — Persze, ma kaptunk fizetést ...

— A munkaerő ára lapul a zsebekben — nézett körül a zsibongásban.

— Inkább csak cincog — helyesbítettem merészen.

— Tudom. Figyelem magukat egy ideje — emelte rám szemeit.

— És nem aggódik miattunk? Tudja, az ön álmaiból ...

— Miért aggódnék? — mosolygott szelíden. — Gondoljon a dialektikára. Ezek az emberek itt körülöttünk mind-mind az én álmaimat építik.

— És a reformjaink vargabetűi? — akadékoskodtam csakazértis.

— Legalább már fölismerték azokat a vargabetűket — bólogatott. — Egyébként a gazdaság reformja most önöknél a politikai reformoktól is függ ... Ebben hol tartanak?

— Az első lépéseknél.

— Mégpedig?

— Attól, hogy mindent tilos, amit nem szabad kifejezetten, eljutottunk idáig, hogy mindent szabad, ami nincs kifejezetten megtiltva ...

— Ez is valami, de legyenek még bátrabbak.

— Hogy tetszik ezt érteni — hüledeztem.

— Bátran harcoljanak mindazért, amit megnyerhetnek, de legalább olyan bátran védelmezzék mindazt, amit egyszer már megnyertek — kortyolt egy utolsót a férfi, s üres poharával kezében eltűnt a tömegben.

A pult műmárványán csillogó kólafoltra bandzsítottam és éreztem, keblem büszkén dagadozni kezd:

Van vesztenivalónk!

Walter Béla

– Az ég szerelmére, Kainul, miért bántod folyton Ábelt?...

Debreceni vita a nyilvánosságról

KIS ORSZÁGBAN AZ ORSZÁGOS VITA IS ZÁRTKÖRŰ

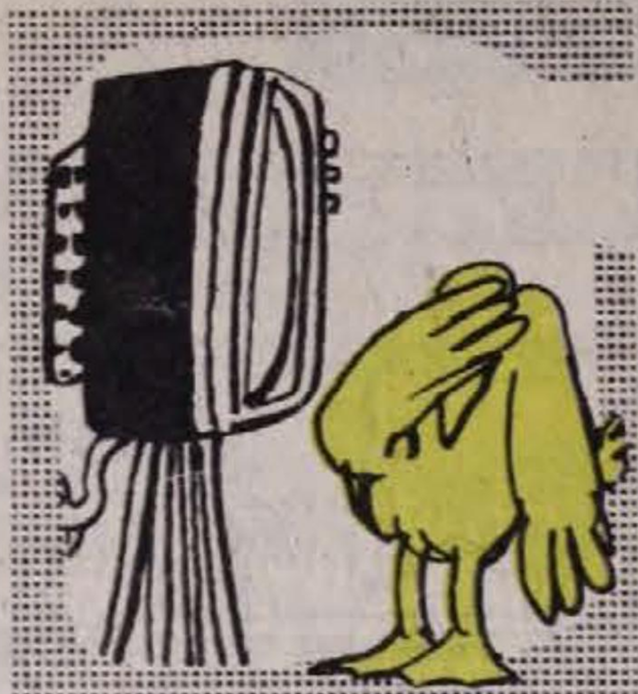

– Jó lesz, ha vigyáztok! Gazdi tébolyultan nyírja a füvet.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Két légy sétál Robinson kopár fején. Megszólal az egyik:
— Én most elmegyek. Majd Pénteken találkozunk...

ÁLTALÁNOS ALANY

Baj van mifelénk a személyes névmásokkal. Úgy értem, furcsán van kiosztva a szerepük. Az eredményeket nálunk mindig *mi* értük el, a tévedések elkövetői azonban többnyire *ők* voltak, pontosabban egy megfoghatatlan általános alany. Vezető politikusunk a minap elítélőleg nyilatkozott a tévében arról, hogy a népet nálunk sokáig gyereknek néz*ték*. Az általános alany és a múlt idő használata arra vall, hogy ez a nézés — sajnos — még nem szűnt meg *egészen*. Ezt tanúsítja a tévében április 13-án sugárzott ***Családi kör*** is, melynek ***Kábulatban*** című részében azt hallottam a műsorvezetőtől, hogy a narkózást a közérintkezésben sokáig tiltott témának minősítet*ték*. Vajon kik? Egy általános alany. Illetékesek. A Nagy Ismeretlen. Avagy ki tudja, tán a világszellem. Nyilván abból a meggondolásból, hogy népünk még gyerek, gyerekeknek pedig ne adjunk tippeket, hogyan kábíthatnák magukat. Ezzel aztán sikerült is egész társadalmunkat elkábítani (egy darabig), elhitetve vele, hogy narkózás pedig csakis a bűnös Nyugaton van. Aztán jött néhány megdöbbentő „szipus" haláleset, amely arról tanúskodott, hogy éretlen gyermeki népünknek némely még éretlenebb gyermeke a kábítás egészen más útját választotta, a saját orrán-száján át végrehajtottat, magyarán: az addigi tabu nem hogy eredményre nem vezetett, de még rontott is a helyzeten, mint minden elhallgatás és minden tabu. Csoda-e, ha ezek után egy-egy (műsor)vezető a többes szám harmadik személyt választja többes első helyett?

A *Családi kör* egy másik, ***Autós fahrt*** című részében is homály födte, kit terhel a felelősség, amiért az uralkodni hivatott munkásosztály számos tagja az alábbi, nem éppen uralkodói, ám jelenleg mégiscsak uralkodó dilemma elé került: *élni* akar-e inkább, avagy *megélni*? Ha az utóbbit, akkor napi 12—16 órákat kell rakkolnia; ha az előbbit, akkor viszont családostul koplalnia muszáj. Így is, úgy is a család látja kárát: családi körökből legföljebb félkörök maradnak. Hacsak meg nem fogadjuk az objektíve megoldhatatlan dilemmából szubjektív kiutat kereső tudós tanácsát. Az illető ugyanis kifejtette nekünk, hogy ha már sem így, sem úgy nem látunk megoldást, beszélgessünk el hitvesünkkel, és foglalkozzunk naponta legalább egy órát gyermekeinkkel. Ehhez ajánlatos persze olyan nőt venni feleségül, aki a munkaidején kívül nem végéemkázik, ezzel szemben elintézi a bevásárlást, eljár ügyes-bajos ügyeinkben házkezelőségen, tanácsnál, adóhivatalban, félnapokat végigrostokolva várja otthon a tévé-, gáz- és villanyszerelőt meg a bútorszállítókat, szül, gyermeket nevel, mos, főz, mosogat, s maradék 5—6 óránvi alvásidejéből egyet még a velünk való beszélgetésre is áldoz, hogy mi férfiak össze ne roppanjunk egészségileg. A tévé tudósa szerint ez nem nagy ügy a nőnek, mert ő érzelmileg- indulatilag jobban lereagálja a stresszt, tehát kevesebb szorongás és feszültség gyülemlik föl benne, mint a férfiakban. Megjegyzem, még soha annyi stresszt-lereagáló férfit nem láttam, mint napjainkban s tanúsíthatom, hogy a legcifrább és legnépiesebb lereagálásokat hallani tőlük, továbbá, hogy a lereagálások mindegyike telisteli a legtöményebb érzelmekkel és indulatokkal. Úgyhogy a *Családi kör* vezetői és szaktanácsadói bizakodóan pillanthatnak a jövőbe, hiszen semmi úgy meg nem óvja az egészségünket és a családi boldogságunkat, ugyebár, mint az efféle lereagálás.

A tévébeli családnál is boldogabbak azonban — teszem azt — a pedagógusok, akik még gazdasági munkaközösséget sem alkothatnak, ezzel szemben — jóval csekélyebb fizetésért — dolgozatjavítással, családlátogatással és könyvvásárláshoz szükségképp kötött szellemi továbbképzéssel, plusz a föntebb már ecsetelt ház- és létfenntartási teendőkkel tölthetik ki mind szabadidejüket, mind a világgal szembeni mérgüket. Az ő esetükben a lereagálás érzelmi-indulati foka akkora, hogy már-már örök élettel fenyegetné szegényeket, ha nem éppen nyugdíjas éveiket várnák szorongva (aminek veszélyeiről viszont majd nyilván egy másik *Családi kör*-adásban hallunk okos nyilatkozatot).

Egy szó, mint száz: jó volna, ha végre nevén neveznők ebben a mi nagyobb magyar családi körünkben a gyereket, (aki *nem* a nép!) és vállalnók, amit vállalni kell, például — végre — a felelősséget, s kimondanók, hogy az általános alany igenis *mi* vagyunk.

Timár György

FOTÓSAROK

VESZÉLYES JÁTÉKOK

Aki ért valamit a focihoz, azt tudja, hogy a futball veszélyes játék. Rögtön az elején ott van például a labda. A sok rúgásra az okos gömb sajátos módon reagál: pattog összevissza, az ember alig győzi kapkodni a fejét. Ez a felfuvalkodott gömb tele van levegővel, azt hiszi, körülötte forog minden, ő találta fel a lépcsőfordulót és a hányingert.

A játékvezető jelenléte is megannyi veszély forrása. Kiismerhetetlen, akár az élet: akkor is fütyül, ha nincs jó kedve, és akkor is feketében van, ha nem halt meg senki. Ugyancsak fenyegető veszélyt jelenthet az edzői nyilatkozat. Elég egy egészen pici kis elővigyázatlanság, gondatlanságból elkövetett igazmondás és az edző könnyen kitörheti a nyakát, megütheti a bokáját.

Ebben a játékban azonban az a legveszélyesebb, ha nincs játék. Ilyenkor a néző türelmével játszanak, aki nem minden ok nélkül gondolja: minek meccsre járni, amikor otthon vagy a munkahelyemen is tudok unatkozni!

Legközelebb persze megint ott vagyunk. Mert jobb híján unatkozni is jó.

efespé

(Pető Zsuzsa felvétele)

VILMA NÉNI

– Ha így fejlődik nálunk a demokrácia, végül még megszűnik majd a „tilos"...

Henceghetnek a mezőtúriak:

NÁLUNK MÉG A CSAPBÓL IS SZALMONELLA FOLYIK

– Nem kellene ennyire gyorsítani, már a jövő évi rossz híreket mondja.

– Ha megtudom, hogy megint ahhoz a kis lotyóhoz mész, én iszom egy pohár szalmonellás csapvizet!

LEÁNYVÁLLALAT

A szövőgyár X-ben jelentős alaphiánnyal zárta a gazdasági évet, állami dotációra nem számíthattak, a szövőnők százai maradtak volna állás nélkül, ha nem keresnek hatékonyabb megoldást. A vállalati tanács úgy döntött, hogy leányvállalatot alapítanak.

Az ötlet a minisztériumban is zöld lámpát kapott, s az új vállalkozást „Leányvállalat" néven jegyezték be a cégbíróságnál.

Ekkor derült ki, hogy nemcsak zöld lámpát akarnak. Amikor az anyavállalat rájött, hogy a vállalkozás gyakorlatiag mit is takar, egy kicsit megszeppentek, de nem találtak olyan törvényi passzust, amelynek alapján be lehetett volna tiltani a pikáns vállalkozást. A tervezett szolgáltatás kétségtelenül lakossági igényeket elégített ki (a szó szoros értelmében), mert X város ellátása ezen a téren nem volt teljesen megoldott. A lakosság — elsősorban a férfilakosság — hamarosan megkedvelte az új leányvállalatot, illetőleg a vállalkozásba tömörített leányok szolgáltatásait. Az üzletág ragyogóan prosperált, még a befektetett tőke is elegendőnek bizonyult.

Az újonnan kinevezett ambiciózus igazgató azonban nem elégedett meg az eredményekkel, hanem haladéktalanul hozzálátott a leányvállalat intézményrendszerének korszerűsítéséhez. A leányvállalatnál eddig mindössze két adminisztratív munkaerő dolgozott, az egyik maga az igazgató volt, a másik meg egy kacskakezű éjjeliőr, aki a „4227 Madame" kóddal szerepelt az egységes munkaügyi nyilvántartásban. Az igazgató azonban néhány leányt rögtön kiemelt a termelő szférából, és kéjügyi előadóként vette őket státusba, majd néhány jól termelő és a mozgalmi munkában is aktív leányt előléptetett bérszámfejtőnek, utókalkulátornak és meósnak.

Ekkor a kisvállalkozás már teljesen nagyvállalatszerűen működött, az igazgató néha tréfásan meg is jegyezte: olyan rendetlenség van itt, mint egy állami nagyvállalatnál. És ezután még felvett egy állóeszközleltárost, majd bevezette az ügyfélelőjegyzést. A termelő szférában egyre kevesebb leány maradt, igaz, ők megalakították a „II. Rákóczi Ferenc tér"-ről elnevezett szocialista brigádot, és rendszeresen kommunista műszakokat tartottak.

A szolgáltatások színvonala azonban egyre romlott, a népi ellenőrök, akik rendszeresen tartottak próbavásárlásokat, egyre több fogyatékosságot tártak fel. Sok volt a túlszámlázás, a vásárlók megkárosítása, a csúszópénz; a kurrens árukat pedig a pult alatt dugták. Az igazgató még próbálkozott néhány újszerű megoldással, a termékszerkezet-váltással, a munkaidőn túli nyitvatartással, és bevezette az „egyet fizet kettőt kap" akciót is, de mindez már nem segített. A szanálási bizottság azt állapította meg, hogy a szolgáltatásra nincs lakossági igény.

Trunkó Barnabás

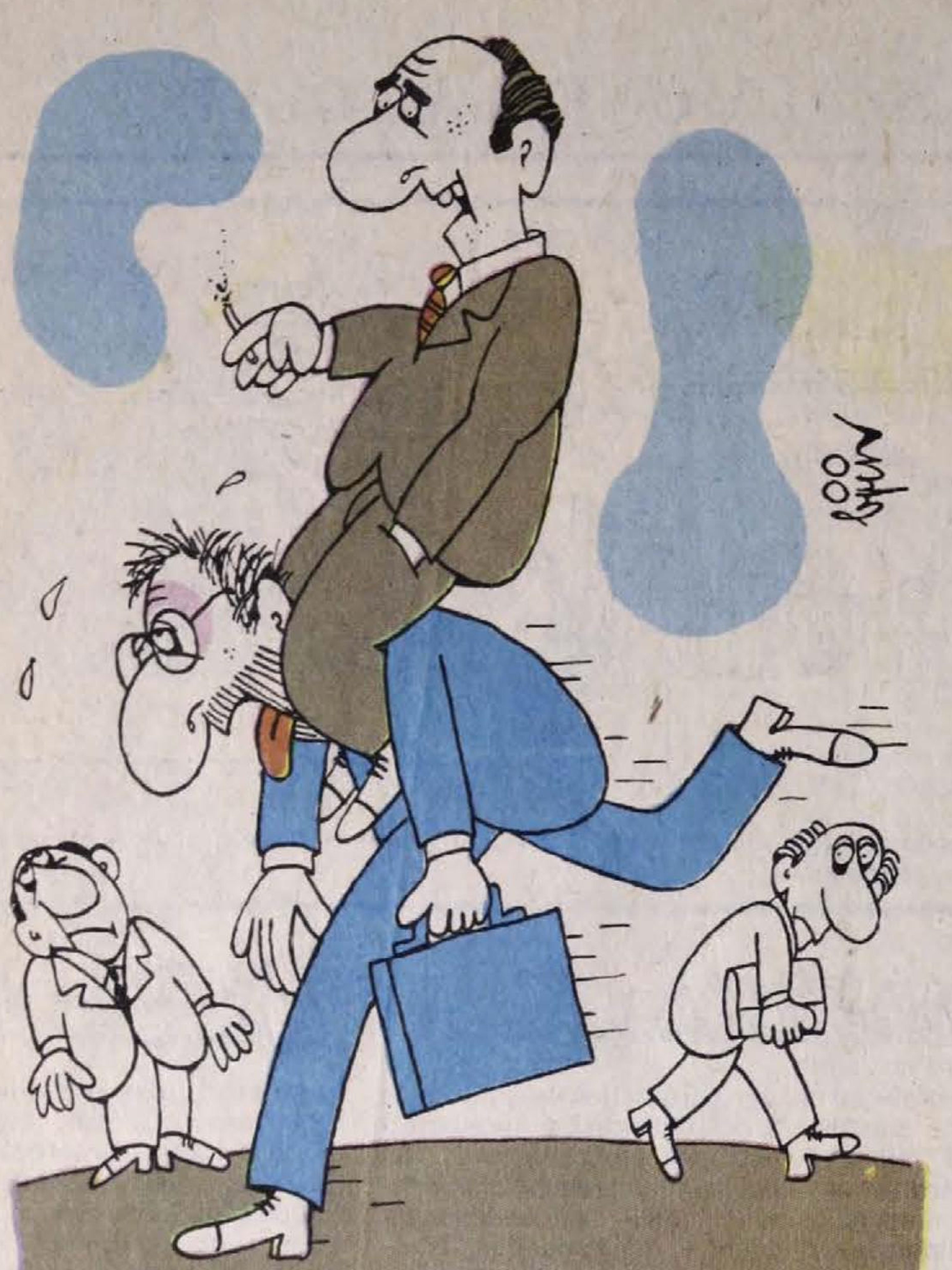
– Felment a papa a padlásra megforgatni a dollárokat, nehogy befülledjenek.

– Hölgyeim és uraim, ismertetem önökkel a május elsejei jelszavakat!

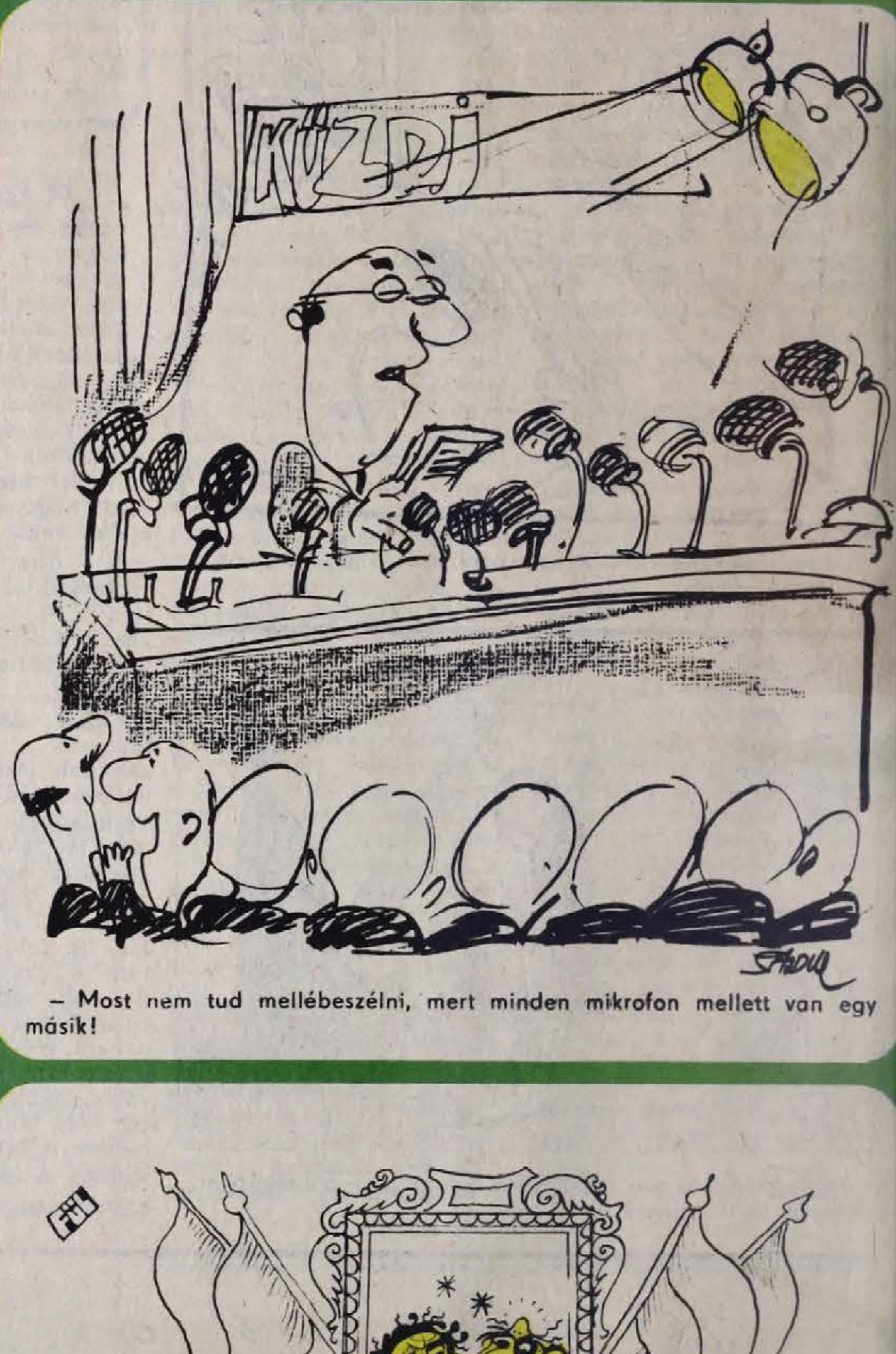
SZERETEM A HAJNALT

– Meg kell értenie, hogy ezekben a nehéz időkben mindenkinek több terhet kell vállalnia . . .

– Kedves elvtársak! Ma fontos pénzügyi kérdésről kell döntenünk. Kinek van kölcsön egy százasa elsejéig?

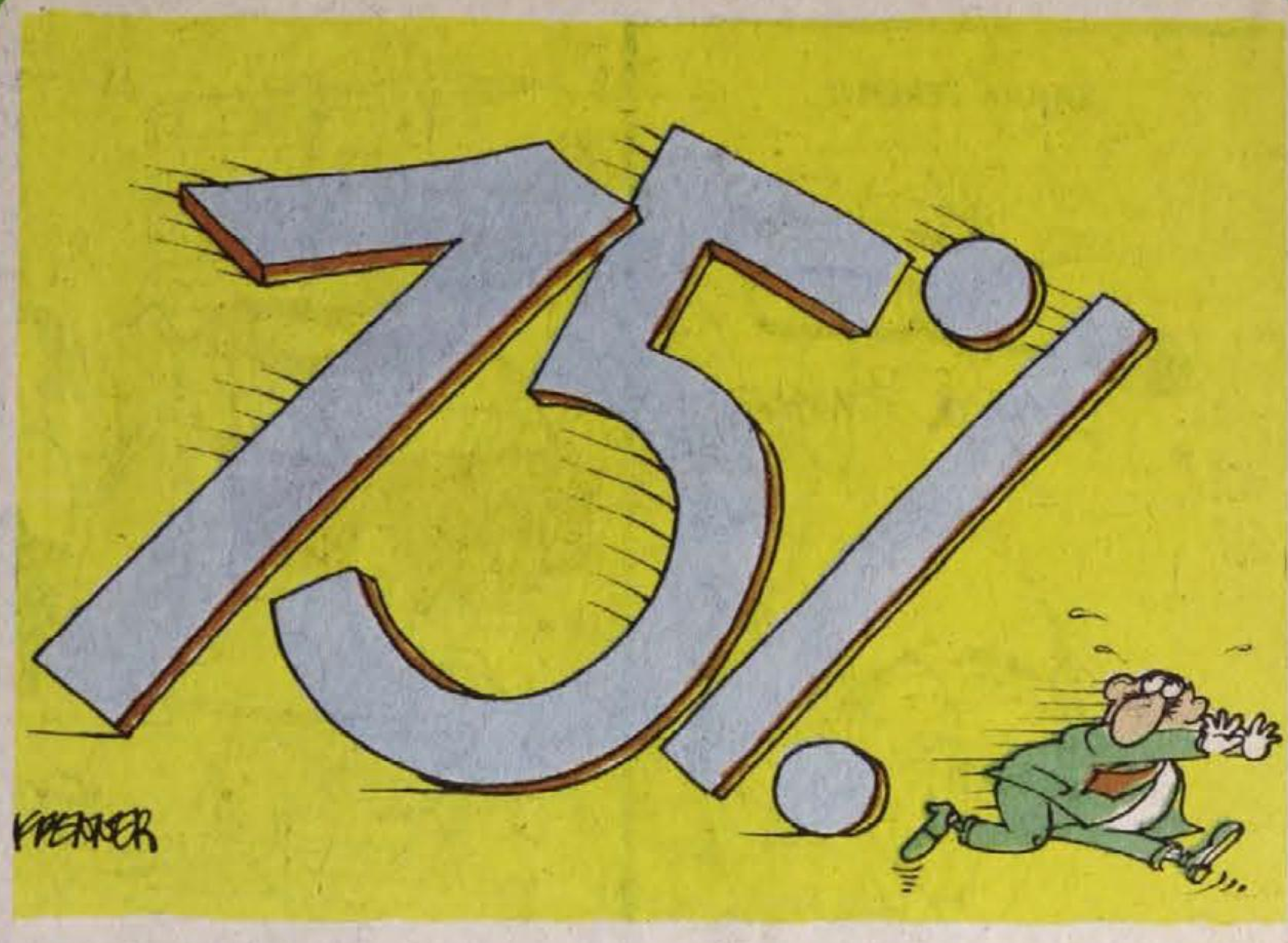
– Most nem tud mellébeszélni, mert minden mikrofon mellett van egy másik!

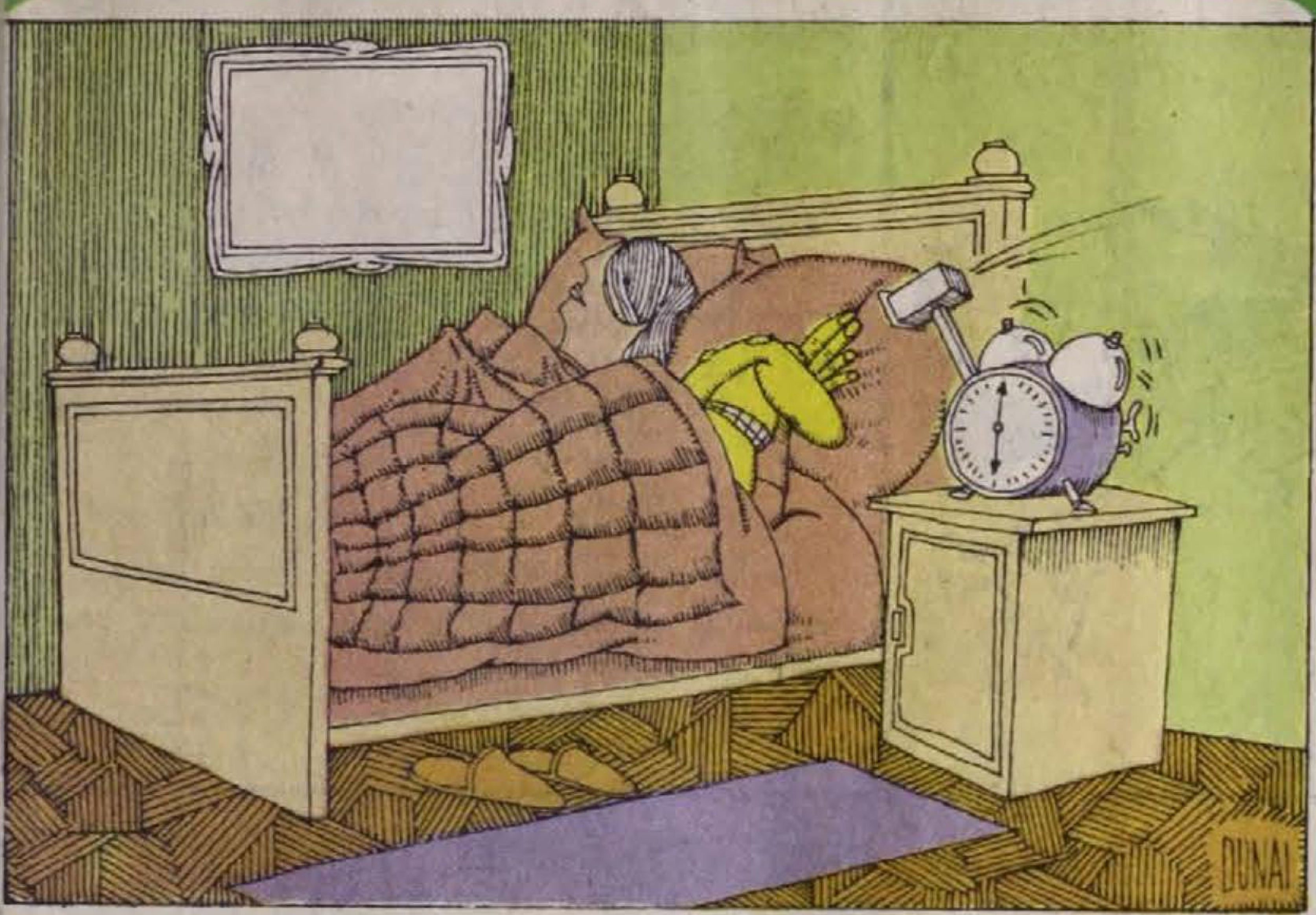

– Az alapvető kérdésekben azonos a véleményünk . . .

– Ti sosem lesztek kapzsi, kuponvágó részvénytulajdonosok!...

– Nem szeretem...

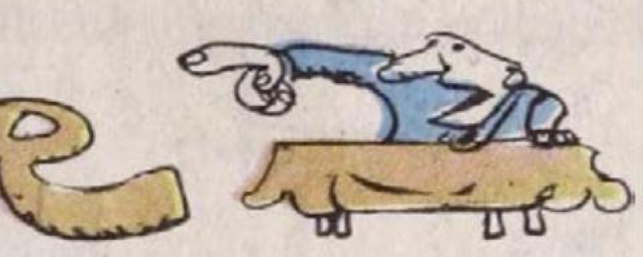
DELIBÁB

– Most, hogy különvéleményeink is egyeznek, elnapoljuk a gyűlést holnapig...

A PER

— Ne röhögjön kérem — kiáltott a szakszervezeti titkár —, és homlokára húzta a skarlátveres csuklyáját. — Ön bírái előtt áll.

— Nafene — mondta könnyedén Ágenda Gyula. — Aztán miért?

— Miért? Ön is jól tudja. Vállalati titok megsértése miatt.

— Óh — képedt el Ágenda Gyula, de jobbadán csak amúgy mókából. — Megsértettem volna? Aztán mivel?

— Ön a legnagyobb nyilvánosság előtt több ízben kijelentette, hogy Herpesz Ödön, vállalatunk igazgatója hülye.

— Igazán? Ezt mondtam volna? Nos, a római jog szerint a vétlenséget nem kell bizonyítani, mégis megkérdem, hány tanút állítsak?

— Ahányat akar. Ez nem a császári Róma, ez a demokratikus Háznyékláda.

Másnap megjelent a község apraja-nagyja. Királyok, hercegek, grófok, naplopók és burzsoák, sőt, a jobb emberek közül is néhányan. A szakszervezeti titkár szigorúan vonta össze skarlátveres talárját, amit a sokaság egyértelmű kuncogással honorált.

— Önök tehát azt állítják, hogy Ágenda Gyula nem sértette a vállalati titoktartás anomáliáját?

— De nem ám! — vállalta az egyszemélyi felelősséget Pék Ede, a tanácselnök.

— Vagyis nem jelentette ki nyilvánosan, hogy Herpesz Ödön, vállalatunk igazgatója hülye?

— Már hogyne jelentette volna, amikor jelentette? Jelentette ő bizony százszor is.

— Hát akkor?

— Csakhogy ez rég nem volt vállalati titok. Tudta az egész város. Jól mondom, emberek?

A sokaság ütemes tapssal adott kifejezést maximális egyetértésének, holott ez régóta nem volt divatban.

Ágenda Gyulát mégis elítélték.

Másnap kora hajnalban megperdültek a gyászdobok, felsorakozott az üzemi négyszög komor csoportja. Ágenda Gyulát fizikai állományba helyezték és megfosztották kitüntetéseitől. Letépték melléről az önkéntes véradók emblémáját, elvették a balesetmentes vezetésért járó vándorzászlót, sőt, még a kilométerpénzét is megvonták.

A ceremónia végeztével Herpesz Ödön igazgatói irodájába invitálta Ágenda Gyulát.

— Na, Gyula — mondta kellemesen —, hát kimeszeltünk mi?

— Ki ám! — bólintott az elítélt. — Ez már csak így van. Erősebb kutya meszel.

— És mit gondolsz, miért?

— Vállalati titok megsértése miatt?

Herpesz Ödön a következő percek során szinte ellilult kacagtában.

— Nyavalyát! — kiáltotta. — Hanem azért, mert legutóbb kilőtted előlem a kapitális fajdkakast. Érted?

Ágenda Gyula félunott mosolylyal nyomta el a cigarettáját.

— Ne szórakozz velem, Dönci — mondta fanyarkásan. — Szeretem a hajnalt..

Az igazgató magatartásában meglepő változás állt be. A lilaság maradt, de a dévaj jókedv lilaságából átcsapott a sértett önérzetébe.

— Kit szeretsz te? — ordította.

— Hajnalt.

— Na látod! — kiáltott az igazgató. — Most végre kibökted. Igenis, ez volt az igazi ok. És most mars ki!

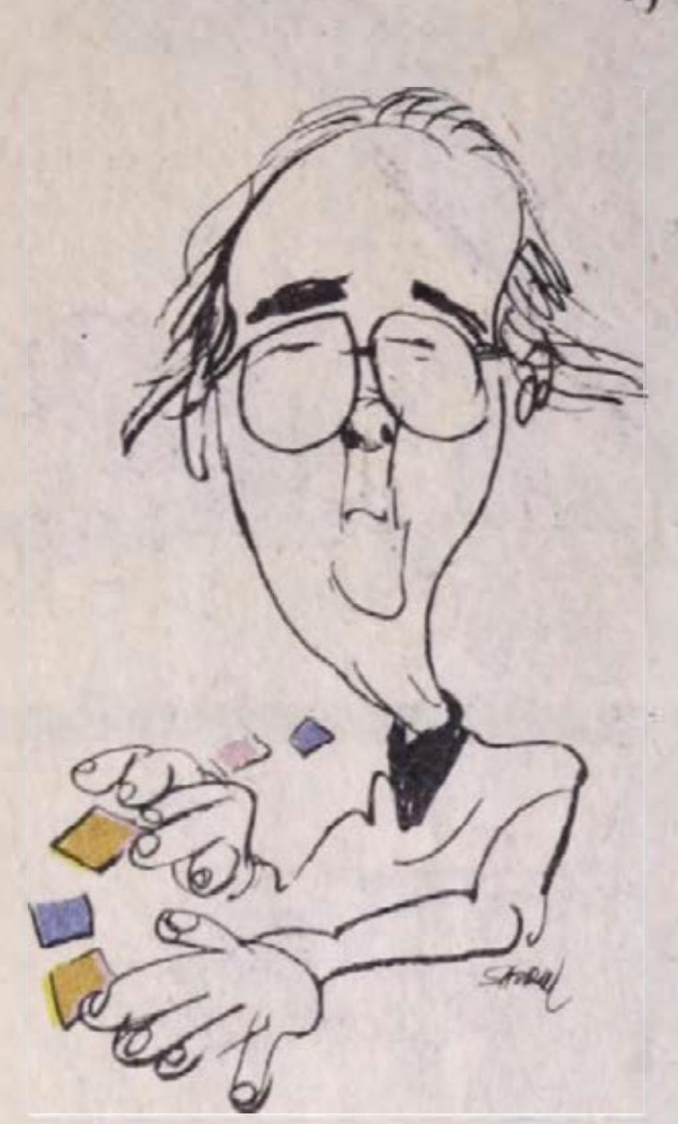
Ágenda Gyula másnap az udvart söpörte, de az egész vállalat őt bámulta. Ki azért, mert beolvasott az igazgatónak, ki azért, mert kilőtte a kapitális fajdkakast. De senki sem azért, mert szerette a Hajnalt.

Dömöcki Hajnalt, az igazgató bögyös kis hitvesét. Hétfőn, szerdán és pénteken, nyolctól tízig, amíg Herpesz Ödön az italbolt vadásztermében ultizott...

Peterdi Pál

SAJDIK FERENC

VICTOR VASARELY

VIGH TAMÁS

DURKÓ ZSOLT

MESTER ÁKOS

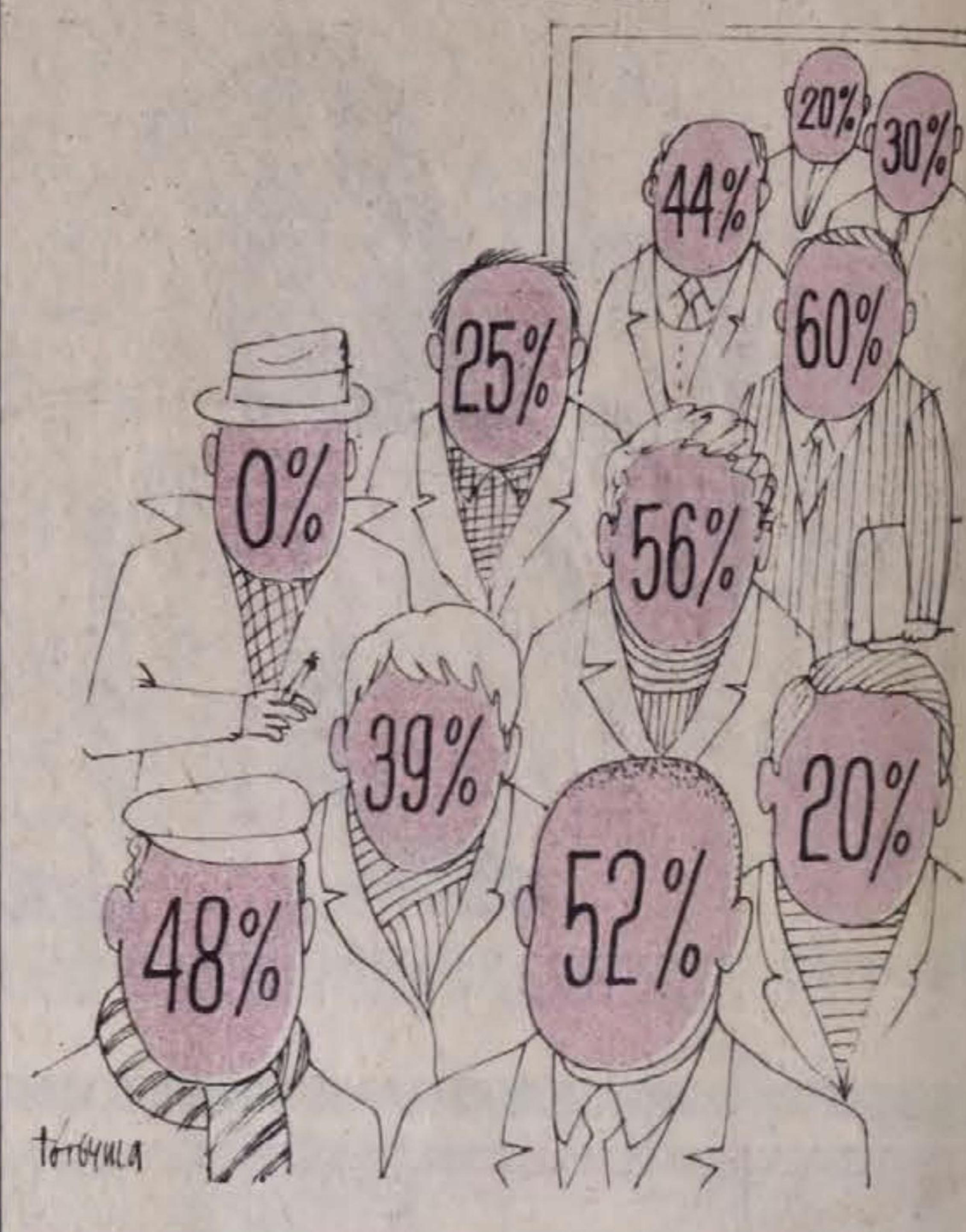
– Tetszik látni, ugyanarra az árnyalatra lesz lefújva . . .!

KÖTVÉNYSIKER

Percek alatt elkapkodják

ADÓALANYOK

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A feleség későn érkezik haza.

— Kár, hogy nem voltál itthon — mondja a férj —, keresett egy barátnőd.

— Milyen volt?

— Semmi különös. Szőke, olyan huszonöt éves lehet, a bal lapockája alatt van egy anyajegy . . .

A KOLOZSVÁRI BÍRÓ ESETE

Szörnyű nagy télre készült akkorban Kolozsvár népe. Eigner apó, a felsővégi bölcs, ereszaljáig kapaszkodó havat ígért, így aztán a város első embere, a bíró is jobbnak látta, ha azonnal tűzifa után néz. Mivel tengernyi bűn terhelte már a lelkét, önkényeskedett, szipolyozást, hatalommal való visszaélést akart nyakába varrni Mátyás király kamarája, úgy döntött, kipróbálja az egyenes utat. Fel is kereste a tűzifaaprító és házhoz szállító céh megrendelőirodáját, ahol némi hümmögés után tudtára adták, fa ugyan nincs, de megoldható némi kis frissen vert aranypénz ellenében. A kiszállításban viszont ne is reménykedjék, mert éppen most a fafuvarozási és aprítási céhen kívüli munkaközösség tartja kezében, s mit ad az ég, rengeteg munkájuk akadt.

— Nofene! — ámuldozott az álruhába bújt, királyát utánzó kolozsvári bíró. — Hát tán mögfagy a család?

— No, azért nem olyan mérhetetlen a kín — vigasztalta a hivatalnok. — Mennyék kigyelmed eme címre, oszt keresse a Bütykös Jakabot. Itt robotolt az valaha a város javára, de iparlevelet nyomatott, oszt most a magánszektor egyik fényessége.

Miután lefizette az álruhás bíró eme jó tanácsáért járó pénzeket, kopogtatott Bütykös Jakab házán. De hiába verte a kapufélfát, csak a gerendára szegezett papírost lóbálta jobban a szél.

Azon meg ez állt: „Betegség miatt zárva."

— Nofene! — hümmögött újabbat a város első embere. — Ez meg épp télvíz idején hagyja félbe a kereskedést?

— Az adó, édes fiam, az adó! Annyi pénzt takargat ez mán a vánkosa alatt, hogy nem éri meg lombhullás után tágra nyitni a kaput — igazította el egy vénséges vén, de nem túl buta öregasszony a lelkében csontig apadó bírót.

— De ha megkeresed . . .

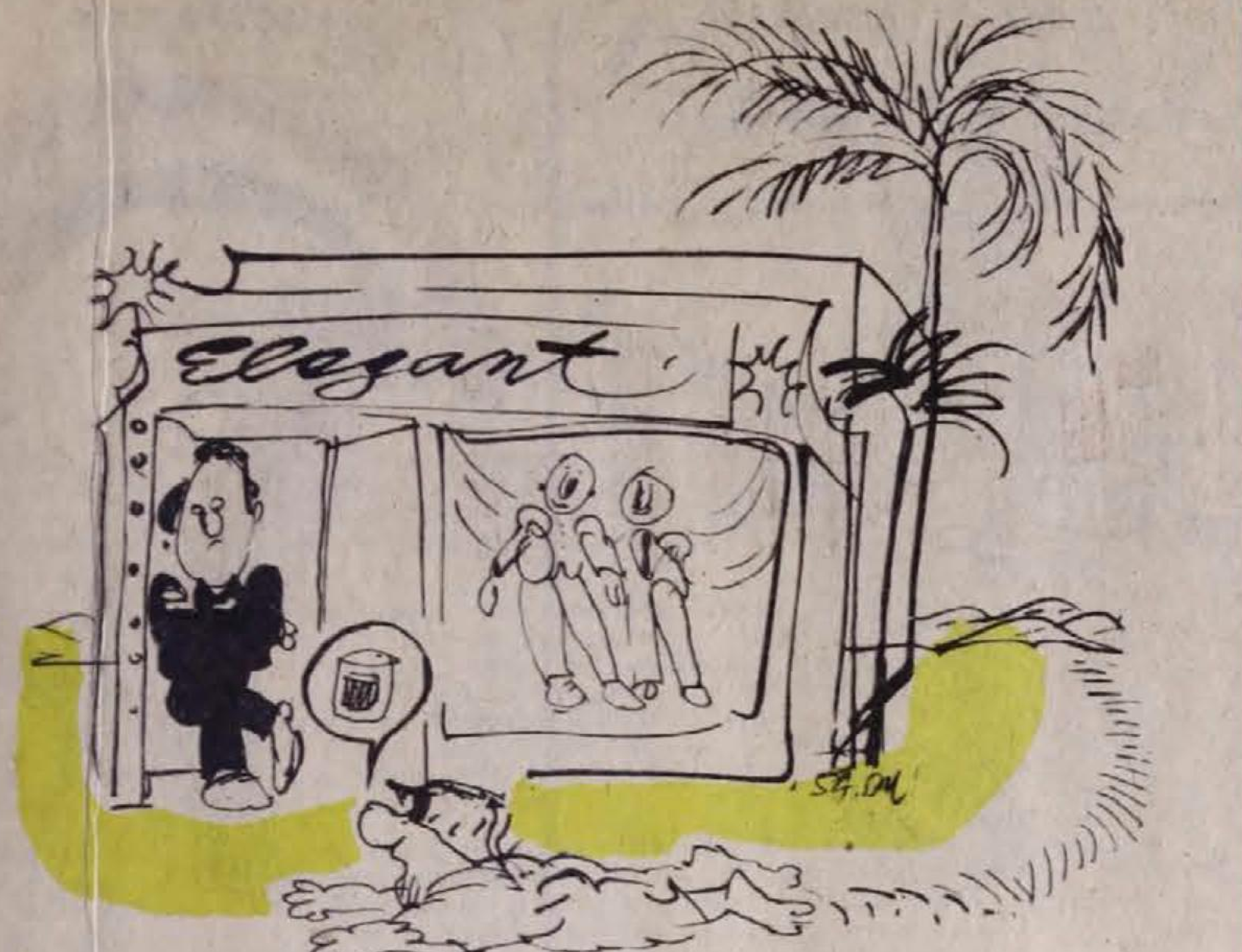
És itt újabb jó tanácsok következtek: címeket, céheket, világot látott mesterembereket sorolt a néne, csupán köszönet fejében. A bíró meg ballagott, kért és kopogtatott. Az egyik dölyfös gazda fitymálósan így küldte el: a megrendelt mennyiség oly kevés az ő kapacitásához mérve, hogy nem éri meg e területre átcsoportosítani a fuvarosokat. A másik a szállítást még csak-csak vállalta volna, de a fészerbe rakáshoz nem tudott segédrobotost biztosítani. A harmadik a fának való erdőt tartotta túl kereknek, a negyedik meg a bíró árajánlatát túl kicsinek. Az ötödik végre felismerte, kivel akadt dolga, de csak a vállát vonogatta: szép, szép a magas hivatal meg a fene nagy tisztesség, de ha fa kéne, akkor intézze el a tekintetes bíró úr, hogy egy szem leánykája helyet kapjon a nagyszebeni internátusban, az asszony meg csekélyke hivatalhoz jusson a városháza valamely hivatalának félreeső termében, mert így mindjárt jobban menne az ipar.

— Hinnye, azt a fészkes akármijét! — csapott az asztalra keményen a bíró, amikor két hét után számba vette kudarcait. Majd hirtelen órájára nézett, és rádöbbent: csak 20 év múlva lesz vége a középkornak. Akkor pedig . . .

— Jaj, most mi lesz? — duzzogtak a polgárok, amikor kidobolta a kisbíró: robotra nép, fát hordani a bíró házába, ingyért, látástól vakulásig.

Mint tudjuk, épp ekkor toppant a városba egy álruhába öltözött szegény vándorlegény, akit azóta is csak így szólít a nép: Mátyás, az igazságos. De ez a történet helyünk szűkössége miatt már csak egy másik népmesébe illeszthető.

Bátyi Zoltán

ELEGÁNS

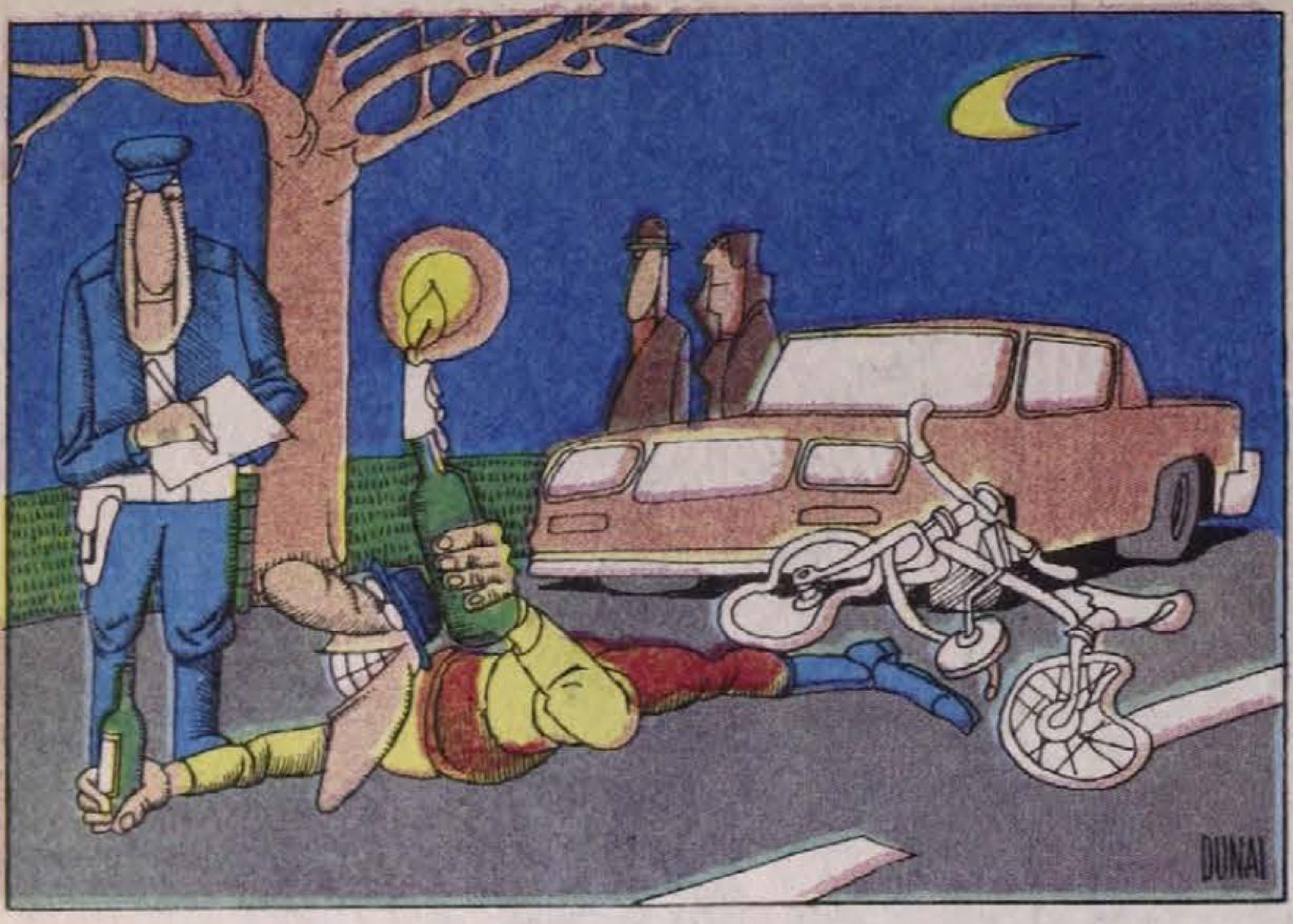
SAJDIK
BRENNER
FÜLÖP
DUNAI
HEGEDŰS
LEHOCZKI
BALÁZS-PIRI

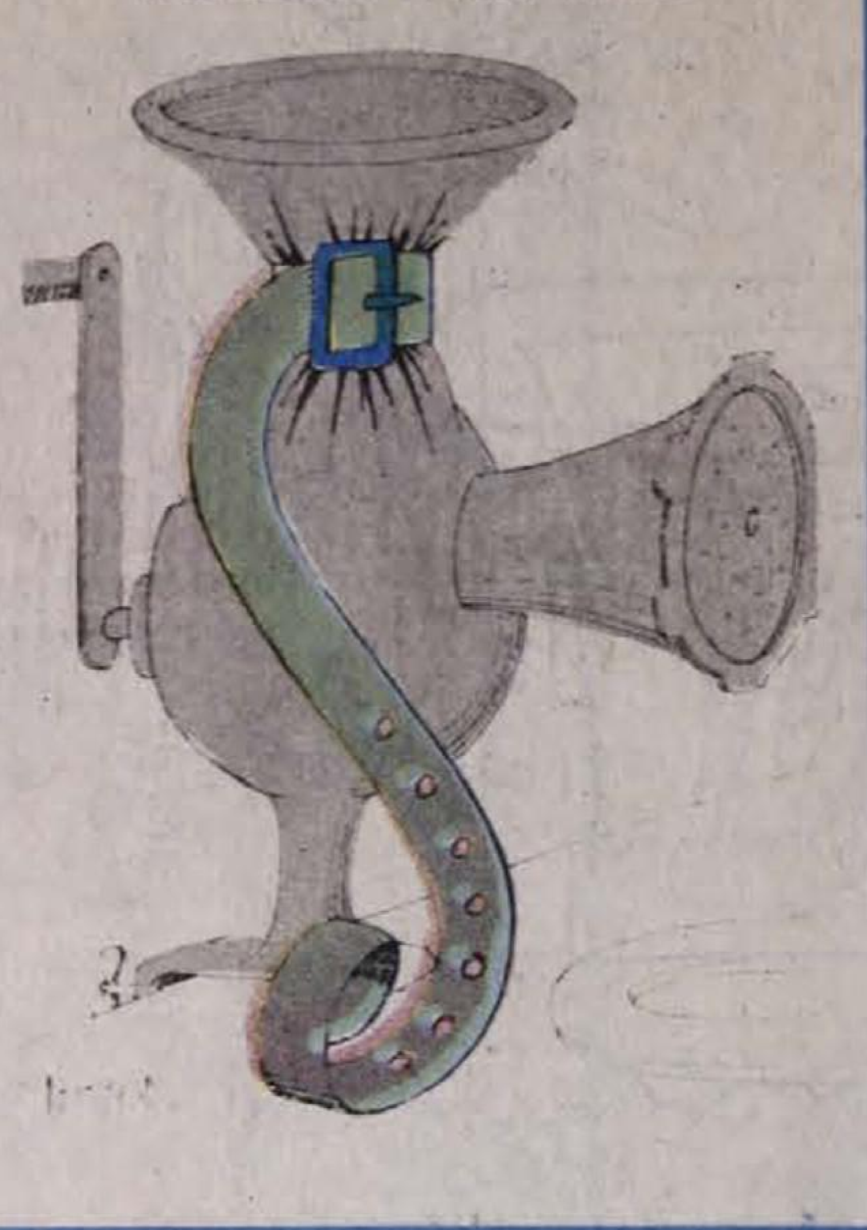

– Biztos úr, pedig ki voltam világítva!

KORSZERŰ HÚSDARÁLÓ

MAGYAR PUNK

HITELES SZEMTANÚ

– És akkor ez az őrült legalább 30 kilométeres sebességgel megelőzte a lóvasutat...

RETRO-MUZSIKA

– Mi nem CD-lemezt akarunk, csak egy kis viaszhengert fonográfhoz...

KERTÜNK, AUTÓNK

A közel egymillióért vásárolt Citroen 2400-as Pallas derék tulajdonosa — rövid próbaút közben — úgy ecsetelte a különleges autót, mintha ő találta volna fel. Tulajdonképpen nem alaptalanul érzi részesnek magát a konstrukcióban, hisz barátom választhatott volna a hipermodern autó helyett esetleg Mercedest vagy Volvót. Az olvasó most csodálkozik, pedig akkor kevesebb újdonsággal büszkélkedhetett volna a bemutatkozáskor, hiszen ezeknél a motor, a sebességváltó, a kiegyenlítőmű, a rugózás kontsrukciója csak finomodott, de ötven éve nem változott. Így azonban végig kellett hallgatnom, amit nagyon jól tudtam. Barátom ezzel kezdte:

— Tudod, Bandi bátyám: idestova jó harminc éve halálosan beleszerettem a DS 19-es Citroenedbe, amellyel húsz évig jártál. Most végre teljesült a vágyam. Nézd meg ezt a power slide szervókormányt! Egy ujjal vezethető ez a két és fél literes monstrum, és olyan fürgén és stabilan változtat irányt, mint a gyík, ha meg akarják fogni. — Ezt be is mutatta nem kis ijedelmemre, majd meghúzta a magassági szabályzót, mire az autó egy terepjárónak megfelelő magasságra emelkedett.

— Melyik autó tudja ezt? — húzta ki magát a kormány mögött, mintha ezt a csodát legalábbis ő csinálta volna. Fel-le kapcsolgatta az elektromos ablakmozgató szerkezetet. Felsorolta az elsőkerék hajtást, hogy ennél a lóerők húzzák és nem tolják a kocsit, mint némely maradi konstrukciónál. Ezt követte a légrugózás, a vezető helyett fizikai munkát végző hidraulikarendszer és a különleges autó számtalan tulajdonságának ismertetése. Végül diadalmasan hozzátette:

— Hát van még egy ilyen autó?

— Igen, az én kis GS Citroenem, amelyet tízévesen ötvenezer forintért vettem, és csak hat litert fogyaszt.

Barátom mosolya azt sugallta, hogy naivitás a két kocsi összehasonlítása. Az autóbemutató ezzel végetért, és a villa bemutatása került sorra. ugyanúgy éreztem magam, mint az autónál, amikor a számomra természetes dolgokat nemcsak hallgatnom kellett, de csodálnom is, csak nem féltem a kanyarban. Ez a jelenség nem volt új számomra. Amikor Bécsben jártam, és egy osztrák motorcsónak-versenyző bemutatta lakását, kinyitotta a melegvíz-csapot, aláhúzta a kezem és diadalmasan így kiáltott fel: warm! És még ő csodálkozott, hogy én nem csodálkozom.

Budai barátom ötmilliós villája a mai villák között már nem volt valami szuper. Erről a bemutatóról ne várjanak tőlem olyasféle beszámolót, mint az autóról. Ilyen relatív minden. Mert amennyire fontosnak tartom az életben az autót, amellyel utazom, annyira nem tartom fontosnak a lakást, amiben lakom. Ezért amikor a kertbe értünk, közömbösen megjegyeztem:

— A lakásod is hasonlít az enyémhez, csak én valamivel olcsóbban jutottam hozzá, nyolcvanezer forintért vettem az államtól. Igaz, lakva, ám én voltam a lakó.

— De ilyen úszómedence nincs benne — mutatott egy keskeny teknőszerű vizes árokra.

— Csak sokkal nagyobb — ugrattam diadalmasan —, de nem használom, mert nem lehet benne úszni.

— Na látod, ebben lehet. Vetkőzz csak le, Bandi bátyám, a víz meleg és meglátod, olyan gyorsan is úszhatsz, ahogy csak bírsz.

És meghúzott egy kart, mire a víz velünk szemben áramlani kezdett. Miközben az árral szemben úsztam és kifejtettem barátomnak, hogy ez igazán új jelenség számomra, magamban így meditáltam:

— A fenét. Egész életemben az árral szemben úsztam, és nem abban az irányban, amerre az okosok. Még ma is. Ezért ért utol és előzött meg az árral úszó szomszédom, pedig csak feleannyi idős, mint én.

Surányi Endre

Surányi Endre „Rákosi garázsmestere voltam" című könyvéből némi rövidítéssel közöljük ezt a karcolatot. A kötetet nemrég elhunyt munkatársunk, Endrődi István illusztrálta.

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: Michael Jackson-képeket, -posztereket, vele kapcsolatos cikkeket; — A Scoth együttes I. Evolution c. nagylemezét; — Lajos Mari—Hemző Károly: „99 étel 33 színes fotóval" szakácskönyvsorozatból a 99 Gyümölcsös édesség és a 99 Szárnyasétel c. könyveket.

KÍNÁLNAK: A Méhész újság 1956 és 1986 között megjelent számait; — A Ludas Matyi 1987-es évfolyamát; — A Képes 7. c. hetilap megjelenéstől 1987. 32. számáig; — Dante: Isteni színjáték c. művét (Salvador Dali festményeivel); — A Jordánszky kódex hasonmás kiadását; — Használt gáztűzhelyt; — Két darab jó állapotban levő ágyat, tartozékokkal, — A Nők Lapja 1987-es példányait; — A Heti Világgazdaság 1979—1987 között megjelent számainak teljes évfolyamait.

CSERÉLNEK: A Méhész újság 1956 és 1986. között megjelent és a Ludas Matyi 1987-ben megjelent összes számát benzin- vagy dízelmotorra; — Nagyméretű matracos gyermekágyat kisméretű kályhára; — 4 sávos Grundig magnót és hibás, de működőképes kis tévét használt, hibás mopedre vagy segédmotorra; — Bármit adok Loverboy- és Bros-képekért, lemezekért, kazettákért és egy fekete Depeche Mode-szemüvegért; — Új Fuji videokazettát vagy Rejtő Jenő három regényét ifj. Gaál Mózes: Boldog vakáció c. könyvére; — 8 hónapos, oltott, nem törzskönyvezett gyermekszerető német juhászkutyát üzemképes, hordozható tévére; — Üdítő- és sörösdoboz-gyűjteményemet megegyezés szerint bármire.

Kérjük olvasóinkat, hogy Bolhapiac rovatunkban csakis szerényebb értékű portékákat keressenek-kínáljanak!

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 909-es melléken lehet érdeklődni.

Sajnos...

V. Zs. Budapest — Férfinapi televíziós üdvözlőjét örömmel vettük, különösen az a nemes pátosszal elegy szeretet lopta be magát a lelkünkbe, mely az üdvözlő következő szakaszából kiviláglik: „Férfiak, ti dögök, / Ha rátok nézek, csak röhögök."

A. F. Sajóbábony — Két kétsorosát kétségtelenül fontosnak tartjuk másokkal is megosztani. 1.: Szakmai ártalom: „Ez az orvos halottkém volt, / s tudta, hogy a halott kém volt." 2.: Szentesítés: „Már magához enged éjjel, / de szülői engedéllyel."

G. E. Tanyiszentmiklós — Négy szakaszból álló költeményének, melyet a 3 bokor saláta című román népdal dallamára írt, ezúttal a 2. szakaszát idézzük: „Nagyvárad, Oradea, kisangyalom, / Kolozsvár, Cluj-Napoca, kisangyalom, / Vásárhely, Tirgu-Mures, / Ugye, mily jó, mily muris, kisangyalom"

A. L. Budapest — Forint-keserűjéből nyolc verssort idézünk. Ön ezeket a sorokat februárban vetette papírra, ám mire most megjelennek, lehet, hogy már csak hat verssort érnek. „Oh, te büszke magyar forint, / Hazánk drága pénzneme, / Oly nagy voltál és hatalmas, / Mint a mamut ereje ... ... Ám ez sajnos már csak a múlt / Nagy hatalmad megkopott / Ma már senkiből sem csinál / Ezer forint boldogot"

Sz. Gy. Székesfehérvár — Hová lettél drága MÜSZI című MÜSZI-siratójában 12 pontban foglalta össze a MÜSZI feladatait. Javaslatait továbbítottuk MÜSZI-éknek.

B. Z. Balmazújváros — Gratulálunk, Ön megnyerte a fogadást barátjával szemben: Hofi Géza valóban nem dolgozott a Ludas szerkesztőségében!

efespé

MÁR ÉRTEM...

Örömmel olvastam az április 6-án megjelent Ludasban, hogy a márciusban kapott nyugdíjszelvényen levő szöveget nemcsak én nem értettem meg. Elolvastam egyszer, kétszer, talán húszszor is, mégsem sikerült a nyitjára rájönnöm, hogy mit akar velem közölni a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság. Amíg aztán ugyanaznap este, tévénézés közben, mikor is Bárány Tamás „A fészek melege" című tévéfilmjét néztem, rájöttem a rejtélyes szöveg nyitjára. Imígyen. A darab egyik szereplője, egy ragyogó ötletnek vélt gyári újítást méltató beszédet rögtönöz, amely tele van tűzdelve idegen szavakkal, így az egy laikus számára teljesen érthetetlenné válik. Meg is kérdezi a másik szereplő, hogy miért használt ennyi idegen kifejezést, amikor néhány egyszerű, keresetlen szóval ki tudná fejezni ugyanazt. Mire a válasz: „Tanuld meg, Tiborkám, tekintélyed csak akkor lesz, ha az emberek nem értik meg hogy miről beszélsz."

Azóta nem kérdezem, hogy „miért?".

Sz. J.

LOPJÁK A KUKÁMAT!

Mint minden csütörtökön, április 7-én is megjelent házam előtt a szemetesautó. Ez természetes dolog. A Közterület-fenntartó alkalmazottja rápasszintotta kukámat az emelőre, miközben társával tereferélt. Eddig a dolog rendben is volna. De ami ezután következett, azt már nem tartom rendjén valónak, ugyanis felemelt kukámmal együtt mindhárman távoztak: az autó és a két alkalmazott.

Fel is hívtam azonnal a szemétszállítást a 692-622-es telefonszámon, ahol egy női hang közölte: utánanéznek, hívjam vissza másnap délelőtt. Érdeklődtem a megadott időpontban, s azt a választ kaptam, hogy nem találták meg a kukámat. Menjek a rendőrségre és tegyek feljelentést. Aztán majd fizet a biztosító. Nekem azonban sem időm sem kedvem a mászkáláshoz, arról nem is beszélve, hogy nem a pénzre, hanem a kukára van szükségem. S amíg kukám ügyét intézik, hová tegyem a szemetet?

Kósa Pálné
Budapest

NYUGALOM, ÉPÜLGET!

Ez évi 9. számunkban „Az év fuserháza" címmel megjelent írással kapcsolatban az alábbi választ kaptuk az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztériumtól:

„Az év lakóháza" pályázat ellenpólusaként javasolt kategória nem új keletű gondolat, a negatív példák kiemelésének előremutató hatását szakmai fórumok is megvitatták már.

Ami a panaszos levelet illeti: A 43 lakásos társasház szervezése és kivitelezée — információnk szerint — ugyan sok nehézségbe és akadályba ütközött az elmúlt években, ezzel ellentétben a jelenlegi mérhető és értékelhető valóság a következő: a ház jó műszaki tervek alapján, előrehaladott — ún. szerkezetkész — kivitelezési állapotban van, építése megnyugtató minőségben és megfelelő szerkezetekkel készül, jó ütemben, a lakóház méretének megfelelő gépesítéssel és munkaerőlétszámmal.

Karikás György
főosztályvezető

EDZIK AZ IFJÚSÁGOT?

Noha nem vagyok már diák korú, kedvenc ételeim közé tartozik a diákcsemege nevű szalámi. Nagyon ízletes, finom fűszerezésű. Nevéhez illően diákoknak különösen jó, akár szendvicsnek uzsonnára, akár túrához, táborozáshoz. No meg az ára miatt is, hiszen kilója „csak" 110 forint.

A minap elfogyott a család kedvence, így betértem a közértbe az utánpótlásért. Vettem is egy rudat. Legnagyobb meglepetésünkre azonban, amikor megkóstoltuk a diszkrét, ám finom fűszerezésű szalámit, csak úgy lángolt a szánk, a torkunk. Olyan erős volt, hogy elfogott a köhögés bennünket. Nem tudom, mi történhetett ezzel az egyébként közkedvelt termékkel. Lehet, hogy csak kivételesen túlfűszerezett szériát fogtam ki, de lehet, hogy ily módon edzik az ifjúságot?

F. I.
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

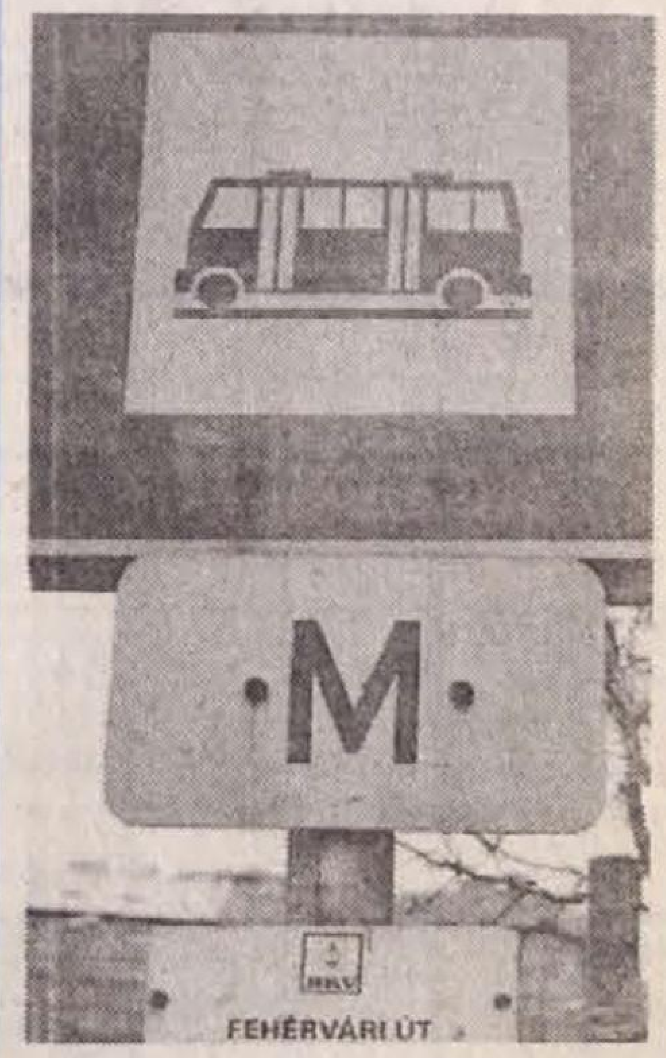

Modern menyasszony monokiniben esküszik!

(Sopronban fotózta dr. Horvath Péter)

Ez ugyebár a buszmegállók táblája. Csakhogy: a városi forgalomban közlekedő buszokon három peronajtó van és nem kettő. Továbbá: a peronajtók a menetirány szerinti jobb oldalon vannak. Még továbbá: a megállóba a busz balról jobbra érkezik. És nem jobbról balra. A többi stimmel.

(Bató Géza felvétele)

A Ménes csárda, az Öreg csárda, a Borozó és a Lovas presszó kitűnő vendéglátással áll a vendégek rendelkezésére.
(A programok kezdete előtt a vendégeket zsíros kenyérrel és pálinkával kínálják.)
Részvételi díjak:
gyermekek számára 150—340 Ft/fő
felnőtteknek: 320—680 Ft/fő

Egészségetekre, srácok!

(Az Utazás c. lapban találta Jánosi Tibor)

SZEGÉNY EMBER – GAZDAG EMBER

TRIBÜN

A piktorok befejezték a munkát és kitették az öltöző falára a táblát: „Frissen mázolva”. Ebben a pillanatban megállt mögöttük a mérnök s a fejét csóválta.

– Ezt a falat délután ledöntjük. Itt épül az új fedett tornacsarnok.

– Semmi gond – mondta az egyik munkás. – Addigra megszárad.

* * *

John McEnroe-t, a profitenisz fenegyerekét megkérdezték, miért csap örökké botrányt a pályán, ezzel csak ellenszenvessé teszi magát.

– Annyi baj legyen – volt a válasz. – Az én dolgom nem az, hogy szeressenek, hanem, hogy győzzek.

* * *

Az amerikai sportlövész elmegy a szemorvoshoz.

– Mi a panasza? – kérdezi a doktor. – Talán nem látja a céltáblát?

– Az hagyján. De már nehezen tudom kibetűzni a Wall Street Journal apróbetűs szövegét.

A fiatal ökölvívót csodálkozva nézi az edzője.

– Mindig baj volt a súlyoddal. Hogyhogy most egyszerre sikerült két súlycsoporttal lejjebb menned?

– Hja, az anyám felszedett két kilót. És azóta az egész család diétázik.

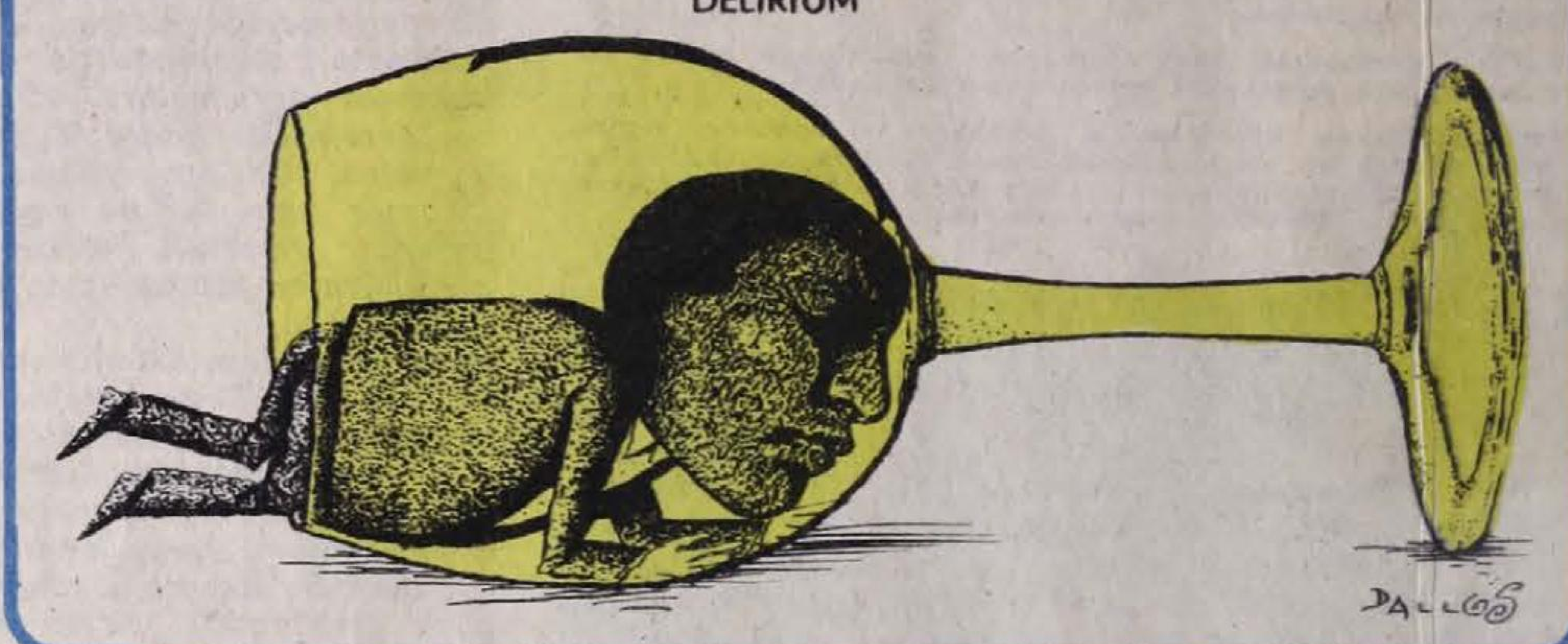
* * *

Jimmy Connors már 36 éves, de egyre jobban teniszezik.

– Világos – magyarázza –, most már nincs vesztenivalóm. Olyan dolgokat is megkockáztatok, amilyeneket azelőtt sosem mertem volna. Hiába, az öregkornak is megvannak az előnyei...

(p. p.)

DELIRIUM

SZORÍT

című rejtvényünk helyes megfejtése:

Tulajdonképpen megfelelne, csak vállban egy kicsit szorít.

200-200 forintot nyertek:

Szimán György, Budapest, Erdősor 2. IX/53. 1046
Kiss Mihály, Szarvas, Jókai utca 76. 5540.
Kósik Hajnalka, Zalalövő, Sötétmajor 5. 8999.

A nyereményeket postán küldjük el.

ÚTBAIGAZÍTÁS

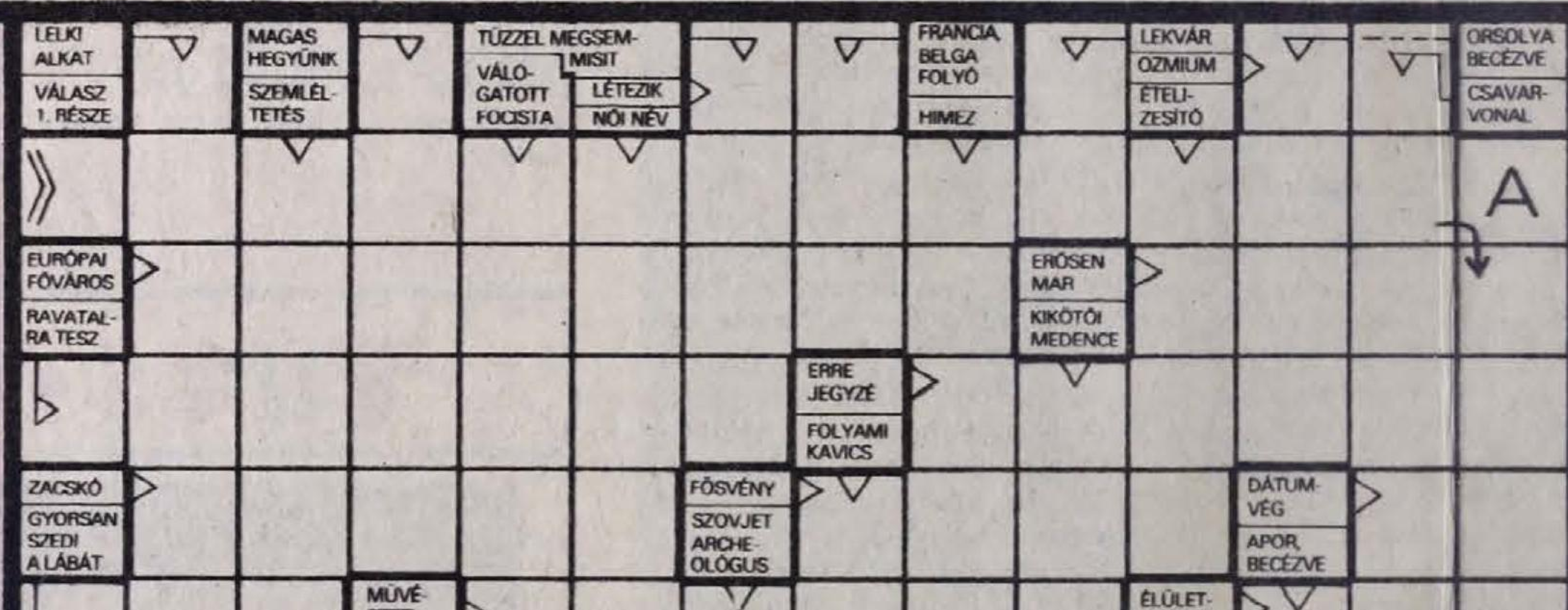
Kovács egy idegen városban a kórházban fekvő ismerősét szeretné meglátogatni. Megszólítja az első embert, akivel találkozik;

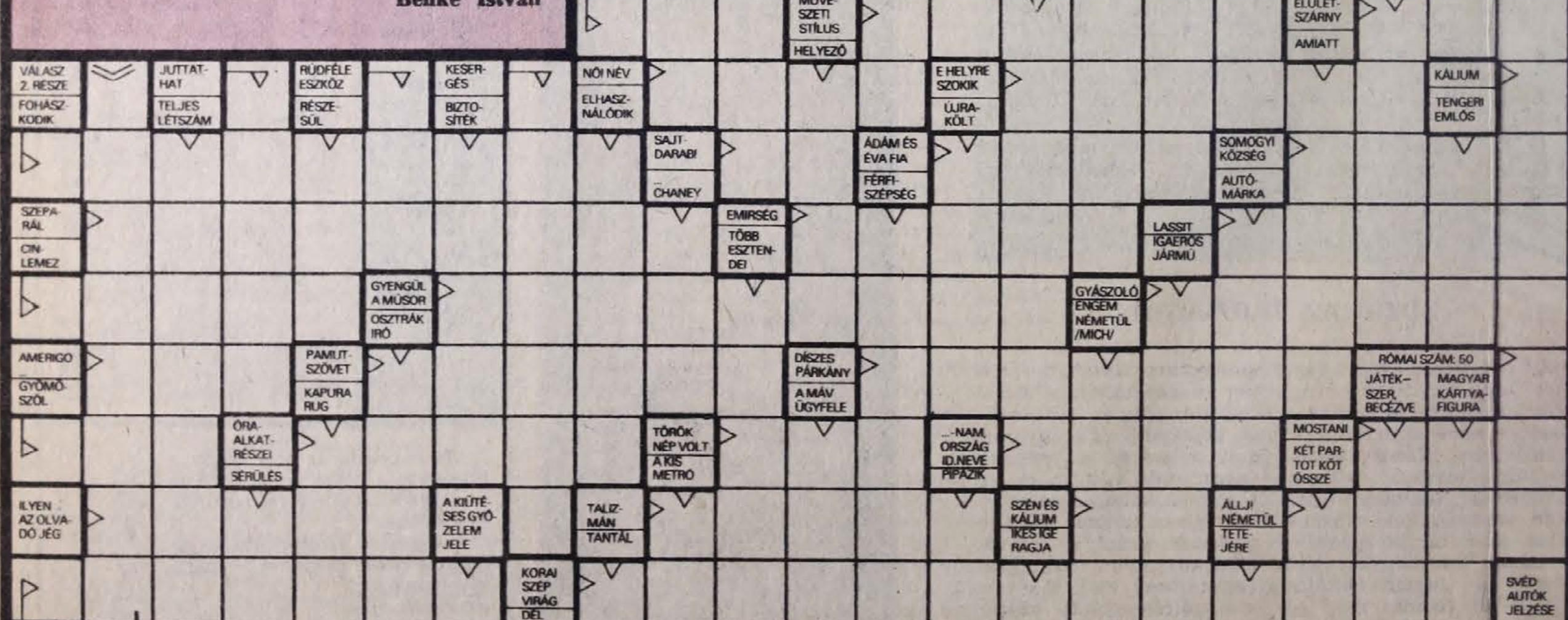
– Papa, hogy juthatok leggyorsabban a kórházba?

A válasz a rejtvényben olvasható. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb május 2-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

Benke István

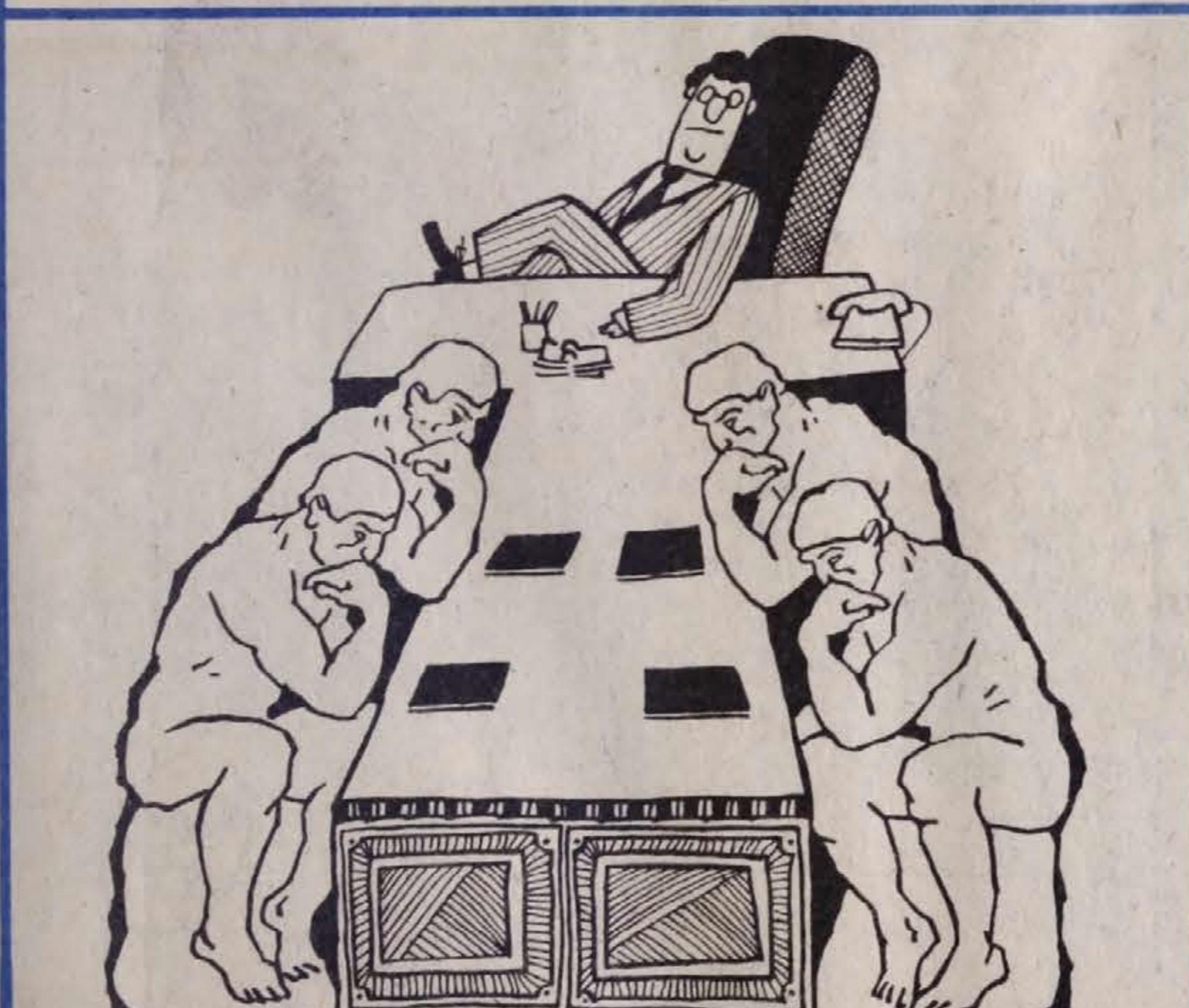
IMPORT HUMOR

RAJZOK A MOSZKVAI KROKOGYILBÓL

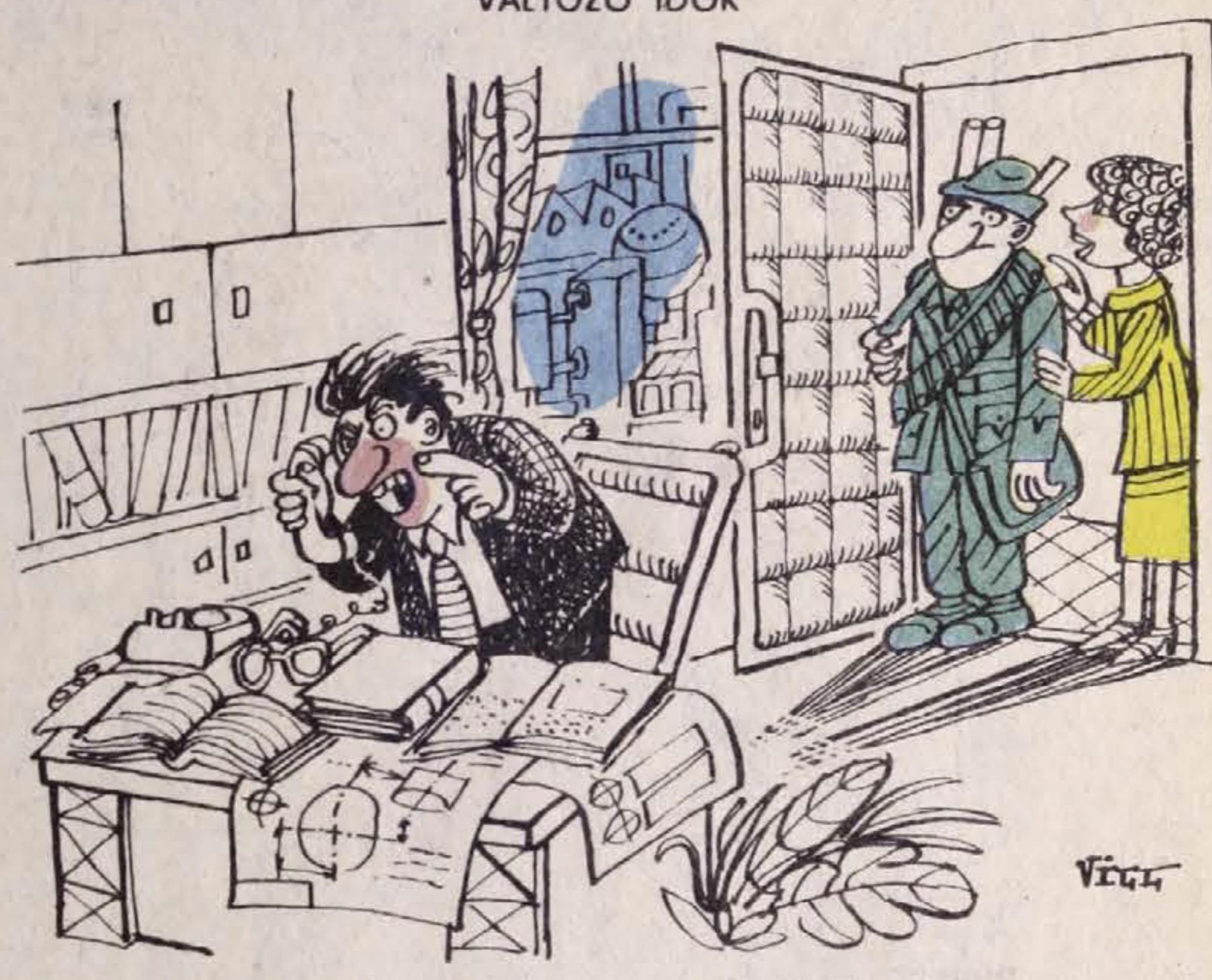

ÜNNEPEK UTÁN

– Negyven évig nem csinált semmit, éppen itt volt az ideje, hogy kitüntessék

VÁLTOZÓ IDŐK

– A főnök csak új piacokra vadászik, Herr Meyer . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Szombat este. Sopánkai odaszól a feleségének:

— Drágám, nekem semmi kedvem sincs elmenni a Kovácsékhoz.

— Hidd el, nekem sem. De ha arra gondolok, hogy mennyire megörülnének annak, ha nem mennénk el, akkor csak útra kelek!

*

— Amikor Salgótarjánban laktunk, még nem kételkedtem a feleségem hűségében, de amióta Győrben lakunk . . .

— Elrontotta a nagyváros?

— Nem, csak észrevettem, hogy itt is ugyanaz a postás jár hozzánk, aki Tarjánban.

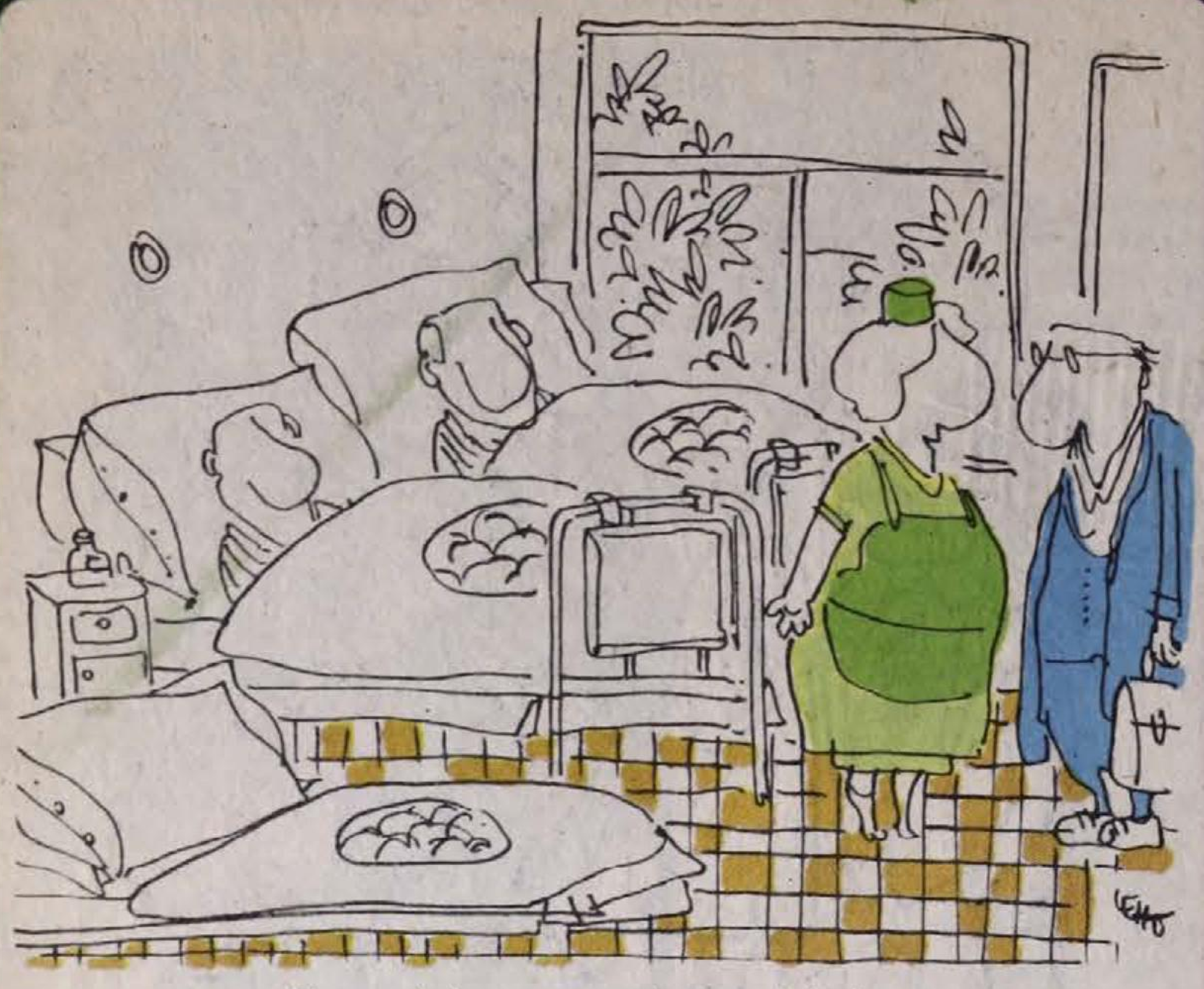
Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: FEKETE GÁBOR
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1979
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/A. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR (tel.: 128-860) 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16 Ft, negyedévre 48 Ft, egy évre 192 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
882308/17-66-22
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
HU ISSN 0134—0611

– Ahogy elnézem, maga lesz a zérócska . . .

– Ilyen terheléssel nem tudunk focizni . . .!

MAGYAR GLASZNOSZTY

– A férjem elkezdte kutatni a fehér foltokat a múltamban! . . .

A TYÚK ÉS A TOJÁS PROBLEMATIKÁJA

– Csak tesztelem a vásárlóerőt . . .